

Omraam Mikhaël Aïvanhov

NATURĂ UMANĂ ȘI NATURĂ DIVINĂ

Articol I. Cap. 1 - Natura umană... sau natura animalică?

Fiecare ființă omenească care vine pe lume aduce cu ea vechi porniri moștenite dintr-un trecut foarte îndepărtat, când avea multe trăsături comune cu animalele, aceste trăsături fiind înregistrate în ea pe vecie. Nimeni nu s-a putut descătușa și nu s-a putut elibera de acest trecut. Diferența dintre ființe constă tocmai în faptul ca, anumiți oameni luminați de scânteia Științei Inițiatice știu să-și domine pornirile animalice, în timp ce alții, care au fost privați de această lumină sau nu au acceptat-o, nu pot face altfel decât să-și manifeste pornirile inferioare. Este normal, natural, pentru ei Știința Inițiată este ceva anormal și împotriva naturii, în timp ce, în fața lumii divine tocmai Știința Inițiată este cea firească.

Iată un subiect fața de care majoritatea oamenilor este lipsită de lumină: ceea ce este natural și ceea ce nu este. Oamenii vorbesc despre faptul că urmează natura, că o imită, că se supun legilor ei și acest lucru este pozitiv, dar despre ce natură este vorba? Nu există o singură natură, ci două: cea inferioară și cea superioară. Mulți dintre acei care „se supun naturii” (așa cum singuri o afirmă), se opun, în realitate, naturii superioare, în timp ce aceia care s-au hotărât să lase cale liberă naturii divine în ei, se străduiesc să limiteze natura animalică. O mare confuzie zace în mintea oamenilor, de aceea este necesar ca ei să devină conștienți de existența unei naturi superioare înăuntrul lor, natură ce are manifestări contrare celei pe care ei o numesc „natură umană”, și care nu este în realitate decât natura lor inferioară moștenită din regnul animal. De câte ori nu am auzit, pentru a justifica anumite slăbiciuni, exclamații de genul: „Este omenește!”. Ei bine, în realitate, dacă judecăm limpede acest „este omenește”, aceasta înseamnă pur și simplu: este primitiv, animalic! Nu este scris nicăieri că omul trebuie să se lase în voia acestor slăbiciuni.

Să lăsăm animalele acolo unde se află... Din moment ce singura lor problemă este supraviețuirea, ele trebuie să mănânce, să se adăpostească, să se înmulțească, să se apere... De aceea, natura le-a înzestrat cu instincte în fața cărora ele se supun, și pe care le numim instincte de conservare, de procreare, de agresivitate... deci, este normal, firesc ca ele să fie egoiste, crude, temătoare... Dar lucrurile stau altfel în privința oamenilor: Inteligența Cosmică le-a dat înțelepciune, alte calități și virtuți ce le permit să-și depășească instinctele; chiar dacă ei posedă, în ființa lor, natura animalică, ei mai au și o altă natură pe care trebuie să o dezvolte. Bineînțeles, eu nu spun că este ușor să o faci de azi pe mâine. Natura animalică este încă atât de aproape, cu instinctele și lăcomiile sale.

Dacă veți analiza, veți constata cu ușurință că există în voi anumite tendințe înrădăcinate în profunzimea ființei, pe care nimeni și nimic nu le pot smulge, în timp ce, celelalte tendințe trebuie mereu încurajate prin sfaturi, prin lecturi, prin rugăciune, altminteri ele riscă să dispară complet. De exemplu, când este vorba despre foame, sete, somn, de nevoia de avea anumite lucruri, de a gusta anumite plăceri, nu este nevoie de prezența cuiva care să vi le amintească, totul este atât de bine implantat încât, chiar și dacă nu doriți, nu vă veți putea despărți de ele. Dar atunci când este cazul să judecați, să fiți înțelepți, prevăzători sau să posedați calități ce probează dezinteresul sau generozitatea, trebuie să fiți mereu încurajați. Deci, există ceva în om care stă acolo, solid, bine înfipt pe picioarele sale, fără riscul de a cădea, și altceva, ceva mult mai slab, care trebuie ocrotit, da, căci de-a lungul secolelor și milenilor, în timpul reîncarnărilor, natura instinctivă a omului a avut tot timpul să se dezvolte și să se întărească, în timp ce inteligența, judecata, înțelepciunea sunt apariții recente.

În realitate, inteligența, înțelepciunea, sunt anterioare tuturor celorlalte manifestări, dar cum ele se găsesc departe de om, acestea trebuie să parcurgă un drum lung ca să se poată manifesta în el. Înțelepciunea

este anterioară creației lumii. Biblia ne spune: „Eu sunt înțelepciunea, iar Veșnicia m-a zămislit pe mine în primul rând, eu exist de o veșnicie, de la începuturi, dinainte de facerea pământului, eu eram lângă Ea, ajutând-o zi de zi”. Deci, înțelepciunea a apărut prima, dar instalarea ei în om nu durează de multă vreme, de aceea ea este încă fragilă, în timp ce instinctul zace foarte bine înrădăcinat.

Nu trebuie să ne mirăm că trăim în lume și îi suportăm influențele. În realitate nu este vorba despre influențe, ci de propria voastră natură instinctivă, preistorică, care se trezește și se lasă antrenată în manifestări cu care simte că se află în afinitate, fără ca rațiunea să se poată pronunța. Ca să vă justificați, veți spune: „Am suportat influențe nefaste și am făcut tâmpenii!”. Nu, aveți ceva în voi care vă împinge să urmați aceste influențe și este normal... Toți oamenii își poartă în sinea lor propriul trecut animalic: unii posedă viclenia, alții sunt dominați de cruzime sau senzualitate... Acum, se pune problema ca să lucrați pentru dezvoltarea inteligenței voastre, care trebuie să devină destul de solidă în voi, rezistând atacurilor acestei naturi instinctive. Aceasta este problema pe care, o avem cu toții: aceea de a învăța să nu capitulăm mereu în fața naturii noastre inferioare.

Evident, această natură este puternică dar, nu datorită puterii și stabilității ei trebuie să depunem armele. Ea este puternică numai datorită faptului că a avut mult timp să se fixeze. Vă mai spuneam că ea este atât de egoistă, rea, crudă chiar, deoarece s-a dezvoltat în condiții foarte grele. Priviți numai animalele, cu tot ceea ce au de înfruntat în lupta pentru supraviețuire, pentru procurarea hranei sau a adăpostului, pentru păstrarea lor... Cum vreți voi ca aceasta natură, care s-a dezvoltat în asemenea condiții, să fie acum dulce, bună, miloasă? Nu, ea se arată egoistă, crudă, ranchiunoasă, și în manifestările ei acest fapt se observă clar.

Natura inferioară a avut dreptul de a avea un loc în fața soarelui și și-a îndeplinit perfect această sarcină, dar

ea nu reprezintă ultima etapă a dezvoltării umane, căci acum este rîndul inteligenței, rațiunii, și înțelepciunii să-și spună cuvântul.

Să luăm cazul fricii, care este un instinct foarte puternic în lumea animalelor. Natura le-a înzestrat pe animale cu aceasta, tocmai ca să le facă conștiente de existența pericolului și să le facă să se apere. Deci, frica le este cel mai bun ghid: prin ea, ele se salvează și se instruiesc. Toate ființele trebuie să înceapă prin a fi temătoare. Mai târziu, într-un stadiu mai avansat al evoluției lor, Inteligența Cosmică intervine și le eliberează de această piedică, înlocuind temerea prin inteligență; este mai bine să știi, să cunoști, să înțelegi, decât să fii fricos și să rămâi neștiutor. Este normal ca frica să domine animalele, căci neavînd inteligență, ele se vor salva astfel de pericol; dar, dacă omul care posedă acest element nou, acest factor de progres – inteligența – rămâne, încă, la stadiul temerii animalice, el nu va mai evolua, fiindcă acest fapt nu mai stă în firea lucrurilor.

Deci, putem enunța această lege: ceea ce natura a plănuțit și a aprobat la un anumit moment dat, nu mai poate fi făcut la un altul. Așa se întîmplă cu multe lucruri în viață: muncim, cu toate puterile, ca să obținem anumite lucruri, apoi ne străduim din răspuțeri să ne despărțim de ele! înțelepciunea înseamnă să știi cît timp le poți păstra și cînd trebuie să te despărți de ele. Acest exemplu al fricii trebuie să vă facă să cugetați: omul trebuie să se descătușeze de frică.

Iată un alt exemplu: un băiat este atras de o fată și simte nevoia să o îmbrățișeze: este normal și firesc. Da, dar dacă el va urma mereu acest instinct, oare ce se va petrece cu el? Va rămîne de-a pururea un animal. Atunci, o altă natură intervine și îi spune: „Este în folosul tău să te stăpînești, să te domini, să te controlezi” și evident, se poate spune că ne găsim în cazul unei naturi nefirești... Altul are nevoie de bunurile vecinului său: natura îl împinge să le ia, căci aceasta este situația, el are nevoie și gata!... Dar dacă natura superioară apare, ea îi va spune:

„Nu lua ceea ce nu-ți aparține, nu ai acest drept, altminteri vei plăti”... Iată deja inteligența, dreptatea, morală.

Toți oamenii își urmează natura dar, problema este să știm dacă este vorba despre natura animalică sau despre natura divină. Din nefericire, majoritatea oamenilor este atașată, cu o fidelitate absolută, de natura animalică. Da, oamenii sunt fideli, sinceri, convinși că ea este calea de urmat, și în ziua când încercăm să îi convingem că există în ei o altă natură pe care o pot dezvolta, viața le devine deodată extrem de complicată! Dar, trebuie să o facem: locuința pe care strămoșii noștri au muncit să o construiască a fost minunată vreme de secole, dar vine și vremea când ea se șubrezește și stă să cadă; trebuie să o demolăm și să construim una nouă în locul ei. Da, o construcție a putut fi minunată în anumite condiții, dar odată cu schimbarea lor, lucrurile stau altfel Poate s-ar mai putea recupera câte ceva pentru noua construcție, câteva grinzi sau cărămizi, dar ea trebuie demolată.

Iisus a spus: „Dacă nu muriți, nu veți trăi”. Da, trebuie să murim ca să putem trăi: să murim în fața naturii noastre inferioare, renăscând în fața naturii superioare, asemenea grăunței ce moare în pământ, ca să poată încolți mai târziu. Dacă nu moare, adică dacă ar sta la nesfârșit într-un grânar, grăunța noastră nu va rodi, căci stagnarea este o altă formă de moarte. Iar noi vom păți la fel, dacă vom rămâne cu vechile mentalități: nu vom fi niciodată vii. Trebuie să murim în fața vechilor forme, preluând altele noi, minunate, și astfel vom supraviețui!

— Doar nu vă puteți închipui că Hristos ne-a dorit moartea? Nu, „Dacă nu muriți” înseamnă dacă nu schimbați formele, vechile obiceiuri, felul de a gândi. Nu, acela care a rostit cuvintele: „Eu sunt învierea și viața”, nu ne dorea moartea, El voia să devenim vii, asemenea lui... De aceea, nu ne mai rămâne decât un singur drum: să murim pentru natura inferioară și să ne naștem pentru natura divină.

Articol II. Cap. 2 - Natura inferioară, o reflectare inversă a naturii superioare

De mii de ani oamenii încearcă să studieze, în vederea cunoașterii structurii vieții lor psihice, adoptând numeroase sisteme de clasificare. Unii au adoptat cifra 2 (spiritul și materia, masculinul și femininul, pozitivul și negativul, cerul și pământul, binele și răul). Alții au adoptat cifra 3 (gândire, sentiment, voință, ceea ce ar corespunde, de altfel, diviziunii teologiei creștine: spirit, suflet, corp). Alchimiștii împart omul în 4, corespunzător celor patru elemente: pământ, apă, aer, foc. Astrologii îl împart în 12, după cele 12 constelații. Hindușii și teozofii îl împart în 7: corp fizic, eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic. Cabaliștii îl împart în 3, în 4, în 9 sau chiar în 10... În sfârșit, pentru unii omul constituie o unitate indivizibilă. Oricare ar fi punctul de vedere adoptat, el se găsește mereu în adevăr, evident acest lucru depinzând de discernământul nostru.

Pentru a simplifica lucrurile, vom spune că ființa omenească este o unitate perfectă, dar polarizată, adică ea se manifestă în cele două direcții, sub două naturi: natura inferioară și natura superioară, care au aceeași capacitate de a gândi, de a simți și de a acționa, dar în două regiuni diferite. Eu am numit aceste două naturi: personalitatea și individualitatea...

Ceea ce trebuie să înțelegem, la început, este faptul ca, dacă natura, inferioară se opune naturii superioare, prima are totuși originile sale în înalt, în Spirit la baza tuturor lucrurilor stă Spiritul, iată un adevăr pe care trebuie să îl purtați veșnic în voi. Dar atunci când spiritul a dorit să-și facă simțită prezența, el a. trebui! să conceapă vehicule adaptate regiunilor din ce în ce mai dense ale materiei, în care a trebuit să coboare. Aceste vehicule au fost denumite corpuri. Ele sunt, de la cel mai subtil până la cel mai rudimentar, corpurile atmic, budic, cauzal, care corespund naturii noastre superioare, individualității; apoi corpurile mental, astral și fizic care corespund naturii noastre inferioare, personalității. Corpurile fizic, astral (sau corpul sentimentelor) și mental (sau corpul gândirii) reproduc la un nivel inferior corpurile atmic, budic și

cauzal.

Natura superioară

Corp atmic

Gândire

Natura inferioară

Veți spune: „Dar dacă personalitatea este o reflectare a individualității, cum se face că ea este atât de limitată, slabă și oarbă, supusă greșelilor?”. Vă voi răspunde că fiecare dintre voi posedă această individualitate care este de esență divină; ea locuiește în regiunile celeste unde se bucură de cea mai mare libertate, de cea mai mare lumină, trăind în fericire și pace, posedând toate puterile, dar nu se poate exprima în regiunile mai dense ale materiei decât în măsura în care cele trei corpuri inferioare (personalitatea) îi permit. O persoană pe care aici o vedem slabă, neștiutoare, răuvoitoare, este în același timp, în înalt, o entitate care posedă cunoașterea, iubirea, puterea. Iată de ce găsim în aceeași ființă această limitare în jos și această bogăție și perfecțiune în înalt. Știința esoterică ne explică că omul este o ființă de o mare bogăție și complexitate, reprezentând mult mai mult decât latura sa fizică, palpabilă. Aceasta este marea diferență dintre Știința esoterică și știința oficială. Știința oficială spune: „Îl cunoaștem bine pe om, îl putem clasifica, căci el este format din anumite celule, organe; am identificat în structura sa anumite substanțe chimice, dându-le nume. Acesta este cu adevărat omul, în întregimea sa”. În timp ce, Știința esoterică arată că omul posedă alte corpuri decât cel fizic, explicându-le natura și modul lor de funcționare.

Pentru moment, când individualitatea dorește să se exprime prin regiunile dense și groase ale personalității, ea nu o poate face la maximum. Vor trebui multe experiențe, exerciții, studii, timp de secole și milenii, până când corpurile care formează personalitatea să ajungă să exprime calitățile și virtuțile individualității. Dar în ziua când ele se vor dezvolta, corpul mental va deveni atât de subtil și pătrunzător încât va începe, în sfârșit, să înțeleagă

înțelepciunea divină, corpul astral va putea hrăni sentimentele cele mai nobile și dezinteresate, iar corpul fizic va avea toate posibilitățile de acțiune, nimic nemaiputându-i rezista.

Cum nu există o adevărată separație între cele două naturi, individualitatea caută mereu să influențeze personalitatea în sensul cel bun, dar personalitatea, dorind să fie liberă și independentă, își face de cap, nu ascultă decât foarte rar de impulsurile venite din înalt. Deși ea este hrănită, susținută de individualitate, personalitatea i se opune până în momentul în care, datorită eforturilor depuse de omul tenace și sârguincios, individualitatea reușește să se infiltreze în ea, ca să o controleze și să o domine. În acel moment, personalitatea devine atât de supusă și ascultătoare, încât ea devine identică cu individualitatea: aici găsim adevărata fuziune, adevărata căsătorie, adevărata iubire. Iată ceea ce se numește în Știința esoterică „a uni cele două capete”. Unul dintre aceste capete este personalitatea care, la rândul ei este triplă, asemenea câinelui cu trei capete, Cerber, ce păzea intrarea în Infern; celălalt capăt este individualitatea noastră, formată de asemenea dintr-o trinitate, materia noastră divină.

Această fuziune, unire, această mult dorită căsătorie trebuie să se împlinească într-o zi... Dar când? Este greu de spus, căci pentru fiecare dintre noi se va face diferit. Așteptând, iată ceea ce trebuie să facă discipolul: în mijlocul peripețiilor și frământărilor vieții, el trebuie să supună personalitatea în fața individualității, această voință divină situată deasupra lui, până când prima va deveni un instrument docil aflat la dispoziția sa. Acesta este scopul tuturor practicilor și exercițiilor învățate în Școlile Inițiatice.

Total își află originea în Dumnezeu, iar natura noastră inferioară își are și ea originea în Divinitate. Să presupunem că vă aflați în căutarea filonului de aur: găsiți minereul și trebuie să extrageți metalul. Deși sunt diferite, atât aurul cât și minereul cu ganga sa au aceeași origine,

căci întreaga materie are o singură origine. „Dar cum a reușit bunul Dumnezeu, care se deosebește atât de mult de materie, să zămislească ceva atât de opac, de întunecat și greu?“, iată o întrebare ce vă macină. Eu vă pot explica printr-un simplu exemplu.

La creația lumii, Dumnezeu a procedat asemenea păianjenului care își țese pânza. Da, păianjenul ne arată cum Dumnezeu a creat lumea. Veți replica: „Cum poate fi păianjenul atât de savant?“. Nu știu dacă el are diplome universitare, dar dacă îl observați cu atenție, dacă îi veți înțelege munca, veți ajunge la câteva concluzii filosofice formidabile! Priviți-l numai cum își țese pânza: găsim aici un întreg univers, o construcție geometrică, matematică, impecabilă. Cum o realizează? Mai întâi el secretă un lichid care, întărindu-se, formează un fir foarte fin, suplu, elastic și în acest moment el începe construcția propriu-zisă.

Chiar și melcii m-au instruit. Melcii posedă un corp moale, în timp ce cochilia lor este tare. La prima vedere, nu observăm nicio legătură între corpul melcului și cochilia sa, și totuși tot el și-a clădit casa prin secreție, iar aceasta se mărește pe măsură ce melcul pătrunde în micile ei interstiții, prin corpul său eteric, îndepărtând particulele de materie. Melcul există separate de casa sa - dat el este acela care a clădit-o, măbind-o prin secrețiile sale.

Această imagine ne permite să înțelegem că Dumnezeu a zămislit lumea emanând o materie subtilă care apoi s-a solidificat. Veți replica: „Acestea sunt povești de adormit copii!“ Poate, dar într-o zi toți oamenii instruiți vor simți nevoia să le cunoască. În aparență, animalul însuși și cochilia sa nu sunt decât una și aceeași materie, căci animalul însuși, prin propria sa secreție, și-a clădit casa... Veți fi uimiți când vă voi spune că același lucru se întâmplă cu individualitatea și personalitatea: personalitatea este opacă, grea, rigidă, asemenea unei carapace, în timp ce individualitatea este ușoară, mișcătoare, vie. Deși sunt diferite, ele au totuși aceeași origine.

Eul nostru superior, individualitatea, și-a construit un vehicul, personalitatea, așa cum melcul își poartă în spinare casa sa: aici este casă, noastră, noi locuim în ea. Dar, ceea ce este primejdios este faptul că omul a fost învățat să se identifice cu carapacea sa și nu cu spiritul, adică cu factorul formator cel mai puternic al său. De aceea, omul este slab, limitat, neputincios, supus greșelii. Corpul fizic nu este identic cu omul, el este numai un vehicul, un instrument, o casă efemeră: adevăratul om se identifică cu spiritul, cu spiritul atotputernic, nelimitat și atotcunoscător, de aceea omul nu va deveni cu adevărat puternic, luminat, nemuritor, divin, decât atunci când va reuși să se identifice cu spiritul său. Deci, trebuie să știți că voi toți sunteți niște divinități... Da, sunteți divinități și trăiți într-o regiune înaltă, unde nu există nici limitare, nici întuneric, nici suferință sau tristețe, nici descurajare. Acolo vă găsiți împlinirea. Dar această viață ce o trăiți în înalt, nu o puteți nici simți, nici înțelege sau exprima, căci personalitatea nu vă permite acest lucru. Ea este mărginită, întunecată, neadaptabilă, sau prost racordată, asemenea unui nou că trăiți un moment deosebit. Dar, din nou toate acestea dispar... Așa este și viața omului: o permanentă alternanță de lumină și întuneric până în ziua în care, în sfârșit el va deveni expresia Divinității, trăind noua viață, renașterea deplină.

Corpul astral, corpul dorințelor este centrul personalității, căci de aici pleacă toate sugestiile, impulsurile, ce ne influențează negativ. Corpul astral ne oferă elanul necesar, iar corpul mental face combinațiile și aranjamentele ce oferă satisfacție primului. Iată ceea ce trebuie să înțelegeți. Dorințele noastre ne dictează comportamentul, iar intelectul, deși le este superior, capabil să le oprească sau să li se impună, se pune în slujba lor. Acesta este adevărul! Priviți: lumea întreagă își pune inteligența în slujba dorințelor, a poftelor și pasiunilor. Toată instruirea, cunoștințele, bogăția culturală pe care omul le posedă, sunt puse în slujba întunericului, a ciudățeniilor venite „nu se știe de unde”, a tenebrelor și

adâncimilor învolburate. Oamenii cei mai pricepuți și luminați sunt în slujba unor forțe și impulsuri nefericite. Iată tristul adevăr, și dacă nu mă credeți, nu aveți decât să verificați!

Atunci când corpul astral se va găsi în slujba intelectului, sau mai bine spus, când intelectul va fi în serviciul sufletului și spiritului, atunci va exista perfecțiune... Tocmai acesta este rolul rugăciunii; să supună corpurile fizic, astral, mental, adică trinitatea inferioară care gândește, simte și acționează în mod egoist, trinității superioare care gândește, simte și acționează, dar într-o manieră divină, în folosul lumii întregi. Iată cea mai bună rugăciune: să ceri ca individualitatea să pună stăpânire pe întreaga ta ființă. Atât timp cât personalitatea stă aici să se impună, chiar dacă individualitatea reușește să se strecoare din când în când, oferindu-ne sfaturi sau aducându-ne binecuvântări, ea nu se poate menține, căci personalitatea păstrează puterea... De aceea, nimic nu se leagă... Da, din când în când, individualitatea ne mai ajută, proiectând asupra noastră mici luminițe, inspirații ce ne copleșesc, dar acest lucru este trecător: imediat, ea se retrage, căci ființa omenească prefera să întrețină relații cu personalitatea sa.

Unii vor spune: „Ce prostii, ce neadevăruri, nu pot crede în așa ceva”, și vor continua să trăiască viața personalității. Să facă ce vor! într-o zi, ei vor vedea unde este adevărul, dar vor pierde destul timp! Este mult mai bine să accepți dintr-odată adevărul... Da, să-l accepți și să avansezi. Aceasta nu înseamnă că veți deveni o divinitate de azi pe mâine, nu... Veți cădea, vă veți descuraja, apoi vă veți recâștiga curajul... până când, în sfârșit, construcția divină, impersonală, conștiința individuității își va găsi locul și va prinde rădăcini.

Articol III. Cap. 3 - În căutarea adevăratei noastre identități

Cea mai mare greșală a oamenilor constă în tendința de identificare cu propria lor personalitate. Atunci când spun: „Eu vreau... (bani, mașini, femei), eu sunt...

(bolnav, sănătos), eu am... (această dorință, această plăcere)", oamenii cred cu adevărat că este vorba despre ei înșiși și tocmai aici se înșală. În realitate, personalitatea este aceea care are dorințe, care gândește, suferă, iar ei, care nu știu aceste lucruri, aleargă, se grăbesc pentru a-i satisface toate exigențele. Cum nu s-au analizat niciodată, ca să cunoască în profunzime adevărata natură a ființei umane, adică diferitele planuri în care ei evoluează, oamenii se identifică neîncetat cu personalitatea și mai ales cu corpul lor fizic. Dar discipolul, el însuși trebuie să știe că înseamnă mai mult decât propriul său corp fizic și că toate dorințele și instinctele nu îl reprezintă pe el, ci numai o mică parte din el: numai având aceste cunoștințe, el poate avansa rapid pe drumul evoluției.

Yoga cunoașterii de sine se numește în India Juani-Yoga. Acela care practică Juani Yoga vrea să se cunoască, să se regăsească. Deci, el începe prin a se regăsi: cine este, unde este. El vede că, și atunci când își pierde un braț, își păstrează eul, continuând să spună: eu, mie... Deci, eul său nu este acel braț. Dar picioarele, stomacul etc... oare îi reprezintă eul? Nu, el este ceva în plus. Apoi, el își studiază domeniul sentimentelor și constată că sentimentele pe care le trăiește nu îi aparțin: pentru că, el le poate observa, le poate analiza și domina, deci el este în alt loc, mult mai sus. Același lucru este valabil și pentru gânduri. Și astfel, încet încet sfârșește prin a descoperi că acest eu pe care îl caută, acest eu care este deasupra lucrurilor, acest Eu superior este o parte a lui Dumnezeu însuși, și El este mare, imens, puternic, luminos, atotcunoscător...

După ani și ani de disciplină și practică spirituală (ceea ce nu este dat tuturor yoghinilor), ei fuzionează cu Eul superior. Cât despre acel mic eu, schimbător, vulnerabil, nesemnificativ, el nu îi aparținea, din moment ce putea să-l judece și să renunțe, să-l arunce ca pe un ambalaj folosit, în timp ce „el” există în continuare!

Să privim un alt aspect al problemei! Copilul care vorbește despre el, se poate exprima: „eu”... „mie”, adultul

se schimbă, dar continuă să spună „eu”, bătrân fiind, da, el continuă să spună „eu”. Acest „eu” este neschimbător. Copilul se schimbă continuu în timp ce acest „eu” rămâne neschimbat. Ce reprezintă acest „eu”? Omul caută răspunsul și constată că acesta nu este nici corpul fizic, nici sentimentele, pentru că ele se schimbă de-a lungul vieții, nici gândurile, pentru că și gândurile și ideile se schimbă. Acela care se analizează profund, sfârșește prin a descoperi că această ființă despre care spune mereu „eu”, „mie” este în realitate o parte a lui Dumnezeu însuși și face toate eforturile pentru a se uni cu El. Și astfel ajunge să înțeleagă că personalitatea nu este o realitate veșnică, ci o reflecție trecătoare și o parte din adevăratul eu, un miraj, o iluzie pe care hindușii o numesc „maya”.

Efectul cel mai păgubitor al acestei iluzii este acela de a-i antrena pe oameni pe calea izolării: ea îi smulge din Izvorul divin, care este pentru toți adevăratul Eu, făcându-i să trăiască într-o mulțime de mici euri separate, cu dorințe diferite, cu sentimente și tendințe diferite. Deci, nu este vorba despre o lume, așa cum cred unii, care ar fi o Maya, ci este personalitatea noastră, eul nostru inferior, pentru că el ne împinge să ne considerăm ca niște ființe izolate de ceilalți și de univers. Lumea nu este o Maya, ea este o realitate, materia este și ea o realitate, la fel ca minciuna și infernul. Iluzia este aceea de a crede că suntem izolați de viața universală, de această Ființă unică care este peste tot, dar pe care nu o putem nici simți, nici înțelege, pentru că eul inferior ne împiedică să o facem.

Prima descoperire pe care o face acela care începe să se regăsească prin metodele meditației și identificării este aceea că nu există o multitudine de ființe separate, ci o Ființă unică care lucrează prin intermediul tuturor ființelor, pe care le însușește, manifestându-se prin intermediul lor, chiar și fără știrea acestora; da, o singură ființă conduce și coordonează toate manifestările lor. Aceia care au înțeles acest adevăr nu se pot dezbină și nici revolta: pentru ei lumea întreagă este o ființă colectivă.

Vă voi da un exemplu. Să presupunem ca pe masă

aveți mai multe pahare diferite prin substanță, forme, dimensiuni și culori, în toate, eu voi pune un singur parfum: paharele pot fi diferite, dar conținutul lor este același. Voi observa că toate aceste pahare rămân fixe, iar esența din ele se va evapora, răspândindu-se în jur. Ea este subtilă, eterică și va produce în aer o fuziune: parfumul fiecărui pahar se amestecă cu cel al paharelor vecine, toate regăsindu-se în înalt, unde formează o unitate indivizibilă.

Această imagine ne poate înlesni înțelegerea modului în care unii se lasă antrenati de personalitate, nevăzând decât izolarea, trăind în iluzii. Dacă acceptă iluzia, ei se vor înșela mereu asupra realității lucrurilor, adoptând o filosofie materialistă, mincinoasă, sau mai corect spus. O filosofie adevărată în privința materiei, a formei, a învelișului, dar falsă în privința conținutului, adică a sufletului, a spiritului, a gândurilor și sentimentelor, unde totul se contopește formând o unitate.

Imaginați-vă acum câteva persoane care se simpatizează, se iubesc reciproc și se găsesc adunate în jurul unei mese. În aparență, ele sunt separate: din punct de vedere materialist, în plan fizic, ele sunt creaturi distincte. Dar acesta este un punct de vedere limitat, căci între ele circulă curenți și se produc schimburi, fuziuni, forțe și energii; datorită faptului că se iubesc într-un anumit plan, ele formează un întreg. Indiferent dacă este vorba despre pahare sau despre corpul fizic, suntem obligați, mai mult sau mai puțin, să ținem cont de formă, de contururi, de limite, dar când ne ocupăm de parfum, de viața subtilă a ființelor, nu mai există nici contururi, nici limite. Nu veți mai putea spune: „Iată, acestea sunt limitele parfumului sau ale vieții, iată unde se opresc! Este imposibil, pentru că tot ce este mobil, viu, strălucitor nu are limite.

De exemplu, pe mine mă puteți desena, îmi conturați profilul, fața, corpul, dar ceea ce desenați mă reprezintă oare pe mine? Oare „eu” am contururi? Nu, eu nu sunt corpul fizic, sunt aceea ființă care gândește, simte,

acționează și s-ar putea să fiu mult mai mare decât corpul pe care-l vedeți... Acest fapt este valabil și în cazul vostru.

Și soarele... El se află pe cer, are o formă, o dimensiune determinată... Și totuși, cum se poate ca de la aceea distanță să reușească să ne atingă? Este sus, foarte departe, dar ajunge până la noi. Înseamnă că reușește să se dilate într-atât încât ne poate atinge. Ei bine, dacă soarele este capabil să facă acest lucru, atunci și noi putem să-l facem: da, trimițând de-a lungul spațiului razele noastre care sunt, de fapt, gândurile noastre. Atunci când vă trimiteți gândurile undeva, deși sunteți la mii de kilometri, puteți atinge acel ceva.

Gândul nu reprezintă altceva decât emanații și proiecții asemănătoare chintesenței pe care soarele nu încetează să o trimită aici pe pământ, și la mii de ani lumină, în întreg universul. Razele soarelui reprezintă sufletul său, pe care-l proiectează în spațiul infinit, ele sunt gândurile sale, gânduri ce îl reprezintă.

Haideți să privim planetele... Sau să privim pământul: partea sa lichidă este mult mai întinsă decât cea solidă; partea gazoasă, atmosfera, este mult mai vastă decât cea lichidă, iar partea eterică se întinde mult mai departe, dincolo de soare. Cum această observație este valabilă și pentru Mercur, Jupiter, Venus... putem concluziona că toate planetele se ating, se impregnează, se întrepătrund, formând o unitate. În exterior, ele sunt separate și îndepărtate unele de altele, dar în interior (adică în partea subtilă) se contopesc. Iar noi, asemenea planetelor, ne atingem prin gânduri, prin emanații... Iată adevărata știință, adevărata filosofie.

Omul care se identifică cu natura sa superioară, reușește să se regăsească, să se „cunoască”, adică să devină conștient de el ca parte a Divinității însăși. Stă scris în Biblie: „Sunteți dumnezei”. Da, oamenii sunt niște dumnezei și dacă, din păcate, se aseamănă deseori animalelor care se ucid și se sfâșie între ele, acest fapt este datorat diminuării nivelului lor de conștiință, nivel ce se situează în personalitate, adică într-o regiune unde se

simt limitați, reduși la tăcere.

În realitate, noi constituim un întreg. De aceea, în momentul în care ai hotărât să faci rău cuiva, trebuie să te gândești și să-ți spui că îți faci ție un rău, pentru că tu trăiești în aceea ființă, așa cum și aceasta trăiește în tine. Iată începutul unei adevărate morale: să înțelegi că răul făcut altora, ți-l faci, în realitate, ție. Oare câți oameni au verificat faptul că, atunci când o ființă dragă suferă sau primește lovituri, este ca și când ei înșiși ar primi loviturile, iar dacă aceasta este fericită, se bucură sau biruiește, acea fericire li se transmite și lor. Lucrurile stau așa numai dacă filosofia unității, a iubirii, a universalității, pătrunde în ființa umană, adică filosofia adevăratei cunoașteri de sine. Dacă nu, ne vom bucura când i se întâmplă ceva rău vecinului, ah da, din păcate suntem fericiți, încântați, când se întâmplă o nenorocire celorlalți!

Personalitatea este aceea care menține oamenii în această stare de conștiință interioară, fără ca ei să-și dea seama, tocmai pentru faptul că aceștia se identifică cu ea, în loc să se identifice cu natura superioară. Bineînțeles, este greu să învingi anumite instincte, anumite dorințe, dar ar trebui, cel puțin, să ajungem să fim conștienți că nu eul nostru este acela care are aceste dorințe. Detașându-vă astfel de personalitatea voastră, o vlăguiți, și vă va fi mult mai ușor să stabiliți o legătură cu natura voastră superioară, identificându-vă astfel cu aceasta.

Cum au putut oare oamenii să-și piardă lumina, până într-atât încât au făcut abstracție de acest „conținut”, de această chintesență, de acest suflet pe care îl avem toți, nesocotind ceea ce este viu, intens, subtil, oprindu-se numai, asupra ceea ce este material, inert? Ei trebuie să înțeleagă că nimic nu este mai periculos decât concentrarea asupra materiei, identificarea cu ea, împotmolirea și imobilizarea lăsându-i la bunul plac al dușmanilor. Trebuie să știm să ne mișcăm, să schimbăm locul, sau chiar să ne luăm zborul ca păsările, căci atunci reușim să scăpăm nemaifiind la bunul plac al împrejurărilor. Toate ființele care știu să se miște, fiind vii,

mobile, subtile, sunt de nevăzut; nu ajungem să le prindem, ele scapă mereu, se înălța... plutesc. Veți spune: „Da, dar există mereu corpul fizic!”. Este adevărat, el este greoi, material, expus pericolelor. Dar sufletul... haideți, încercați să simțiți sufletul unui om, spiritul lui, conștiința sa! Ceva din om este deasupra tuturor condițiilor și a circumstanțelor. Putem pune stăpânire pe pahar, dar și nu pe parfumul ce plutește în aer...

Acela care coboară foarte jos în materie, se va găsi la bunul plac al altora ce vor dispune de el. Aceasta se întâmplă cu majoritatea oamenilor: unii se folosesc de ei, îi plasează într-un loc, îi împing dintr-o parte în alta, îi înlătura, îi alungă, îi închid sau îi omoară. De aceea, iată concluzia mea: pentru a deveni capabili să depășim greutățile, nu vă lăsați dărâmați de nimic, de niciun necaz, de nicio tragedie: trebuie să plutim deasupra evenimentelor, trebuie să urcăm mereu și mai ales trebuie să nu ne materializăm, în acel moment, tulburările, necazurile, pierderile, nu ne vor atinge, vom fi deasupra lor, foarte departe, în înalt.

Pentru a ajunge la această stare de conștiință sublimă, trebuie deseori să meditați asupra formulei să o pronunțați. „Eu sunt El” și să o pronunțați. „Eu sunt El”, adică numai el există, eu nu exist, nu sunt decât o reflectare, o umbră. Omul nu există separat de Creator, el este parte din Dumnezeu; unicul care are o existență proprie. Dumnezeu singur există, iar noi suntem o proiecție a Lui. Deci, când spunem „Eu sunt El”, înțelegem că nu existăm în afara Lui, suntem legați de El, ne apropiem de El, pentru a deveni într-o zi una cu El. De milioane de ani, istoria ne transmite mărturii despre creaturi care au reușit să se identifice cu Dumnezeu, câștigând puterea, lumina, extazul. Atât timp cât omul nu cunoaște adevărata natură, el se va identifica cu corpul său fizic, cu sentimentele și gândurile sale, fără să știe care este adevărata realitate, rămânând slab și bolnav.

Articol IV. Cap. 4 - Cum să depășim limitele naturii inferioare

Toate slăbiciunile își au rădăcina în personalitate. De aceea, este inutil să vă ocupați de propriile voastre slăbiciuni căci, pentru a corecta una singură, vă trebuie o viață întreagă și chiar mai mult! Ceea ce ar trebui să vă preocupe este rădăcina personalității, ea fiind aceea care le hrănește pe toate. Personalitatea se caracterizează prin egocentrism. Când se abandonează personalității, omul nu se ocupă decât de el, nu vede pe nimeni în jur, crezându-se buricul pământului: ar trebui ca întreaga lume să-i facă pe plac, să se învârtă în jurul lui, să-l privească cu iubire, să-l întrebe mereu dacă nu are nevoie de ceva.

Priviți ce se întâmplă cu îndrăgostiții. Dacă băiatul nu i-a acordat nicio privire iubitei sale (sau invers), ea va fi furioasă: „Cum? Să-mi facă așa ceva mie? Să nu-mi acorde nicio privire, să nu-mi spună niciun cuvânt, să nu vină să mă vadă!”. Ea nici nu se gândește la el, la faptul ca poate este obosit sau chiar nu are timp de așa ceva, și iată cum încep reproșurile. Personalitatea, nu este deloc generoasă, nu are pic de milă, nimic. Ea trebuie să aibă totul, să absoarbă totul, și cum este nesățioasă, nu numai că este ingrată, dar se simte jignită că nu i se oferă mai mult. Această nevoie de a primi stă la originea tuturor tendințelor dăunătoare: revolta, gelozia, cruzimea, răzbunarea.

Atât timp cât personalitatea ocupă un asemenea loc, omul va fi mereu tulburat, pentru că va exista întotdeauna cineva care nu îl va băga în seamă, nu se va învârti în jurul lui, refuzând să i se încline, sau să-l considere drept un as, un geniu, o divinitate... Toate necazurile omului sunt consecința faptului că el și-a hrănit într-atât natura inferioară încât a transformat-o într-un munte care îi blochează intrarea în împărăția lui Dumnezeu.

Iisus a spus că i-ar fi mai ușor unei cămile să treacă prin urechile acului decât unui om bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu. Imaginea aleasă de Iisus nu a fost explicată niciodată, și de aceea eu am dorit să o înțeleg m-am distrat făcând cercetări. Da, iată care sunt distracțiile mele. Și eu mă amuz! Oamenii spun mereu: „Distracție

plăcută”, deci eu mă distrez, împlinind astfel dorința celor din jur. Deci, m-am amuzat spunând: „Să vedem, ce îi este caracteristic cămilei?”. Și am găsit că ea are o dimensiune mică a corpului astral, este cumpătată, traversează deșertul fără să mănânce și să bea timp de mai multe zile. În timp ce, corpul astral al omului om bogat este enorm, este umflat, pentru că dorește să înghită întreaga lume. De aceea, el nu poate intra în împărăția Domnului, unde pătrund numai aceia care au știut să-și înfrâneze poftele și dorințele. Acesta este sensul vorbelor lui Iisus, altfel ar părea ciudat ca o cămilă, cu un asemenea corp, să treacă prin urechile acului, în timp ce un om bogat care poate fi foarte slab să nu reușească să intre în împărăția lui Dumnezeu?

Dacă personalitatea omului este atât de mărită, înseamnă că învățătura și educația primită îl împing mereu să-și dezvolte natura egoistă care s-a transformat într-o tumoare imensă ce îi invadează ființa: noi nu îl mai putem atinge, nu îi mai putem spune sau face nimic, fără să îi provoacă reacții bolnăvicioase. Nu este normal, omul nostru trebuie să învețe să-și dezvolte individualitatea pe care a cam uitat-o, și să intre în pielea altora, spunându-și „Dacă prietenul meu nu a venit să-mi aducă asta sau cealaltă, înseamnă că este ocupat, obosit, bolnav... „și în loc să se înfurie mormăind idei răzbunătoare, să rămână calm și înțelegător.

Dacă Inițiații sau înțelepții i-ar fi educat pe oameni, ei le-ar fi dat metodele necesare dezvoltării superioare, a individualității, care este generoasă, dezinteresată, impersonală. În zilele noastre nu ne mai educăm copiii, ne mulțumim numai să-i instruiem, dezvoltându-le astfel personalitatea. Deci, fiecare se poartă ca și cum ar fi singur pe pământ, crezându-se centrul universului și dorind ca lumea întreagă să fie la dispoziția sa. Cum ați vrea ca oamenii cu o asemenea mentalitate să continue să trăiască împreună? Nu există decât contestații, revolte, certuri din cauza acestei dezvoltări exclusive a personalității. Iar vina o poartă școlile și universitățile care

au orientat instrucția într-o direcție greșită. Dacă eu aș fi avut responsabilități în domeniul educației, aș fi dat o altă orientare instrucției copiilor și a tineretului, și totul s-ar fi schimbat at... După câțiva ani, bineînțeles, dar totul s-ar fi schimbat.

Vă voi da un exemplu de comportament obișnuit al oamenilor; poate puțin exagerat, forțat, dar care reflectă bine mentalitatea celor mai mulți dintre ei. Deci, iată un cuplu, bărbat și femeie, și haideți să vedem ce se întâmplă cu ei. Dimineața, soțul pleacă la serviciu: „La revedere dragă... La revedere dragă...” Se îmbrățișează, gândindu-se la altceva. De îndată ce ușa s-a închis, femeia începe să-și spună: „Ce prostie am făcut, măritându-mă cu el! Este un ratat, un incapabil, un neîndemânatic... în timp ce vecinul, ei da, este cineva: este suficient să îi vezi ultima mașină cumpărată, bijuteriile oferite soției. Ah, ce nenorocire!” Și se vaită, înjurând: „Nu mai pot suporta o asemenea situație. Când idiotul se va întoarce diseară acasă, va vedea el, îi voi spune tot ce gândesc!”. Astfel, ea se pregătește pentru acest lucru: întreaga zi se montează, se otrăvește...

Acum să vedem ce face soțul, la rândul lui: „Ah această... (nu vă voi spune cuvântul), de ce am făcut prostia să mă însor cu ea? Este atât de obișnuită, de proastă! Nu-și dorește decât să se plimbe prin magazine cu micuțul ei câine, sau să se îndoape în cofetării cu prietenele ei, iar eu muncesc aici, în praf și zgomot, ca să fac rost de banii pe care să-i cheltuiască pe prostii. Acest lucru nu mai poate dura, va vedea ea: când voi ajunge diseară acasă, îi voi spune tot ce gândesc!” Deci, întreaga zi, amândoi bombăne... și când se întâlnesc, se sfâșie, pentru ca în ziua următoare să o ia de la început.

Iată cum ar trebui să se petreacă, de fapt, lucrurile. Dimineața, la despărțire, ei se îmbrățișează cu tandrețe, și când soțul este plecat, soția își va spune: „Ah, săracul, când mă gândesc câte sacrificii face pentru mine! Cum a putut să se căsătorească cu mine, un om atât de nobil, de cinstit? Și mai ales câtă iubire! Cum m-a îmbrățișat!

Lucrează toată ziua, și în condiții grele! Nu are niciun minut de odihnă... în timp ce eu sunt liberă, mă pot odihni, mă pot plimba. Ar trebui să îi pregătesc o masă bună pentru di-seară". Și astfel, întreaga zi gândindu-se la el cu drag, ea este fericită... în timpul acesta, la rândul lui, soțul își spune: „Ah, de ce m-am căsătorit cu ea? Este o victimă: întreaga zi lustruiește, se ocupă de copii, îi îmbracă, îi spală, nu are deloc timp să se plimbe. Eu merg la cârciumă cu prietenii, discut cu ei, în timp ce ea săraca, rămâne singură acasă așteptând copiii de la școală... Ah, într-adevăr, este o femeie deosebită pe care cerul mi-a dăruit-o! Nu voi lăsa lucrurile să continue astfel". Și ieșind de la serviciu, îi cumpără flori, un mic cadou, o surpriză, iar seara când se regăsesc, sunt fericiți, se îmbrățișează, gânguresc... Câtă iubire!

În realitate, în cele două povestiri, cele două cupluri nu sunt mai bune unul în comparație cu celălalt, doar că în mintea lor au puncte de vedere diferite, un alt mod de a vedea lucrurile. Și este atât de ușor de reparat acest lucru! Pe tine însuși nu te poți schimba ușor, dar dacă îți schimbi modul de a gândi, totul se schimbă. Și acestea sunt personalitatea și individualitatea: un punct de vedere.

Nu trebuie să ne ocupăm prea mult de exigențele personalității și chiar când avem motive să fim nemulțumiți, trebuie să judecăm puțin, spunând: „Ascultă, dacă urc acum în mașina ta nu o să am decât neplăceri. Deci, tu trebuie să devii puțin mai înțelegător". Și astfel, datorită acestei scurte conversații, personalitatea care este atât de umflată, se mai dezumflă puțin. Este foarte bine, căci ea nu trebuie să depășească limitele, adică să ne dea sfaturi; ea este cea care trebuie sfătuită, și nu invers. Dacă lucrurile nu se petrec așa, nimic nu mai funcționează. Dar cum nimeni nu are noțiuni clare despre acest subiect, totul funcționează conform sfaturilor personalității. Acest lucru l-am văzut chiar și la oamenii cei mai citiți și inteligenți, la savanți, toți se lasă conduși, fără măcar să-și dea seama, de propria lor personalitate. Ei cred că iau singuri deciziile. Nu, nu este adevărat, personalitatea este

aceea, ea este ca o a doua piele lipită de om, nu omul hotărăște. Omul este individualitatea, adică tot ceea ce este inteligență, înțelepciune, lumină, nemurire, putere. Ei da, acesta este omul! Doar că el nu are încă obișnuința de a trăi în individualitate, de a se identifica cu ea. La nivelul individualității, el doarme, în timp ce ia nivelul personalității stă treaz, și aceasta este o mare greșală.

Atât timp cât vă identificați cu personalitatea, veți fi vulnerabili, pentru că ea vă va îndemna mereu să aveți pretenții imposibil de satisfăcut. Fiecare are problemele și greutățile lui, iar voi, așteptând mereu ajutor și înțelegere, veți fi veșnic nefericiți. Cineva va fi poate lângă voi, un moment, dar apoi va pleca. De aceea, vă spun: dacă așteptați mereu să fiți căutați, apreciați, iubiți, veți suferi pentru că vă bazați pe lucruri nesigure. Un moment poate că veți fi iubiți, dar în momentul următor nu puteți ști ce se poate întâmpla. Nu trebuie să contați pe iubirea altora. Ea poate veni, bineînțeles, chiar destul de des, și dacă vine este minunat, dar nu trebuie să contați pe acest lucru. Vreți să fiți fericiți? Nu cereți să fiți iubiți, ci iubiți voi înșivă zi și noapte și veți fi neîncetat fericiți. Poate că într-o zi veți întâlni o iubire deosebită. Da, de ce nu? Poate să apară, dar nu o așteptați. Iată cum am rezolvat eu problema: contez pe iubirea mea, vreau să iubesc, iar dacă ceilalți nu doresc același lucru, este treaba lor, vor fi nefericiți, eu însă sunt fericit. Deci, problema este rezolvată. Iar dacă voi găsiți o soluție mai bună, veniți să mi-o spuneți.

M-am ocupat atât de mult de studiul personalității, încât astăzi știu totul despre ea: cum funcționează, cum se hrănește, cum râde, cum vorbește, cum sfătuiește și este într-adevăr formidabilă! Și voi studiați aici: gesturile ei, limbajul ei, privirea, chiar și culorile ei. Personalitatea nu a avut niciodată culori luminoase, nu strălucește niciodată, cu excepția momentelor de efervescentă sexuală. Atunci, ea se aprinde pentru o clipă, dar lumina nu durează prea mult, devine foarte repede ștersă... Când este nemulțumită, vă arunca o privire neagră, dar ce neagră!

Veți ști imediat că personalitatea vă privește. Bineînțeles, ea este capabilă de mângâieri și îmbrățișări, dar numai pentru a obține ceva pentru ea însăși. Și individualitatea poate mângâia și îmbrățișa, dar vă oferă Cerul, poezia, muzica. Deci, amândouă vă îmbrățișează, dar între sărutările lor există o diferență pe care fără îndoială nu ați observat-o niciodată. Când cineva vă îmbrățișează, oare știți dacă este personalitatea sau individualitatea lui aceea care face acest lucru?

Și în acest caz vă pot da câteva repere. Când este vorba despre personalitatea cuiva care vă îmbrățișează, ea vă stoarce, vă epuizează ca o ventuză, ca o caracatiță. Ea este aceea care profită, iar voi cei care sunteți epuizați... Rămâneți demagnetizați, căci ea v-a luat totul. În timp ce, dacă este vorba despre individualitatea lui, zile întregi vă veți simți dilatați, îmbogățiți. Iată încă o nouă lumină. Când personalitatea este aceea care vă îmbrățișează, ea vă ia totul și vă ia fără să se gândească în ce stare vă lasă. Ea nu dă doi bani pe voi. Ea dorește numai să fie satisfăcută. În timp ce, individualitatea dorește atât de mult să vă dăruiască din tot sufletul, încât zile în șir vă veți simți copleșiți, înfrumusețați, îmbogățiți. Iată un lucru pe care bărbații și femeile trebuie să-l învețe: dacă este vorba despre personalitate sau individualitate, în ceea ce ei numesc iubire.

Și acest lucru nu este prea ușor, căci personalitatea este o campioană în tot felul de jonglerii, prinzându-vă în mrejele ei. Ea poate merge departe în frumusețe, muzică, dans. Este încântătoare, surprinzătoare în ceea ce poate exprima! Dar, scopul ei, este să vă înghită. Ea știe să danseze, vă poate privi cu iubire, știe cum să vă vorbească, să vă lingusească, să vă mângâie, este minunată, încântătoare, poetică, frumoasă! Da, dar sunteți prinși în plasa ei și sunteți mâncați. De ce este atât de frumoasă? Pentru a vă cuceri mai ușor. Da, dar acest lucru nu-l cunoașteți. Există poezie, muzică, parfumuri și în individualitate, dar ea este diferită, nu dorește să vă mănânce, să vă lege, ci să vă elibereze, să vă însuflețească,

să vă înfrumusețeze, întreaga problema constă în scopul urmărit. Atât timp cât nu știm care este scopul, nu ne putem pronunța. Când un om dăruiește bijuterii unei tinere fete, oare ea știe de ce face el acest lucru? Aparent, totul este formidabil, minunat... Dar scopul? Scopul este să abuzeze cât mai mult de ea. Personalitatea nu este proastă, este chiar învățată, într-atât încât poate face stelele să coboare, pentru a vă convinge că nu mai trebuie să faceți bine, că trebuie să încetați munca spirituală. Și adesea reușește să vă convingă, pentru că există savanți, artiști în personalitate, ea nu este singură. Există o întreagă lume care mișună în ea. Ei da, ea este foarte capabilă, bogată, dar trebuie dominată.

Articol V. Cap. 5 - Soarele, simbol al naturii divine

Observați puțin viața oamenilor și veți vedea că, indiferent de domeniul de activitate: social, politic, economic, personal, greutățile vin din faptul că oamenii, în majoritatea lor, se orientează mereu greșit. Normele lor, regulile, idealurile sunt acelea de a acumula mereu, adică de a lua. Scopul culturii și al civilizației este acela de a lua. Oriunde am merge, dorim să luăm ceva. Studiem, muncim, ne căsătorim, ne întâlnim doar pentru a lua, gândul ne este mereu orientat în această direcție. De aceea, oamenii nu mai iradiază nici lumină, nici căldură, nici viață: s-au obișnuit doar să ia. Chiar în iubire, bărbatul și femeia se caută gândindu-se fiecare cum să ia.

Această tendință de acaparare este caracteristica cea mai importantă a personalității. Și, așa cum v-am spus deja, personalitatea este o trinitate inversată în raport cu individualitatea, din moment ce se compune din trei facultăți: înțelegere, iubire și dorință, dar în modul lor inferior de manifestare. Dacă acestea întâlnesc în calea lor forțe ce ar putea deveni obstacole în realizarea tendințelor lor egoiste, își mobilizează toate resursele intelectuale, afective și voluntare, pentru a le învinge și a-și atinge scopul.

Dimpotrivă, natura superioară dorește să lumineze, să însuflețească, să strălucească... Ea vrea să dăruiască, să

ajute, să susțină... Ea nu se gândește decât să protejeze, să-și manifeste generozitatea, abnegația. Iată de ce ea nu reține ceea ce posedă și nu este iritată dacă cineva vine și îi ia bogățiile, din contră, ea este fericită să vadă că datorită ei, alții se hrănesc, își potolesc setea, se luminează. Și cum individualitatea este tot o trinitate în care se manifestă inteligența, inima și voința, putem spune că inteligența are ca scop să lumineze, inima să încălzească, iar voința să însuflețească și să elibereze întreaga ființă.

O calitate formidabilă a naturii superioare este aceea de a da. De altfel, virtuțile nu sunt altceva decât strălucire, o proiecție a centrului către periferie, o nevoie de a smulge, de a sacrifica ceva din tine însuși, asemenea soarelui. În timp ce, personalitatea ia, așa cum ia și pământul. Pământul nu dăruiește nimic cosmosului. Este posibil să-l vedem strălucind puțin în spațiu: dacă locuitorii planetelor Jupiter sau Saturn au telescoape, văd poate bietul pământ, micuț, emanând o slabă licărire ca luna sau ca alte planete, dar această lumină nu îi aparține. Pământul este incapabil să producă lumina, pentru că el este egoist iar cei egoiști nu pot proiecta nicio lumină... Lumina este ceva ce ar trebui să o desprindem, să o smulgem din noi înșine, fiind o manifestare a iubirii și a abnegației.

Soarele este ilustrarea tendinței de dăruire, în timp ce pământul este ilustrarea tendinței de acaparare. Aceasta nu înseamnă că pământul nu dăruiește nimic. Cu ceea ce primește, el dă naștere florilor, fructelor, dar o face pentru el. Credeți oare că alte stele beneficiază de aceste flori sau fructe? Nu, el le păstrează pentru el însuși, sau pentru copiii săi, care de asemenea îi aparțin. Și personalitatea face ceva cu ceea ce ia, dar păstrează totul pentru ea. În timp ce, tot ceea ce soarele produce, trimite departe în spațiul infinit, pentru ca multe alte creaturi să profite. Iată deci cele două legi: a absorbției și a emisiei sau a radiației. Iar soarele este modelul tipic al legii radiației, al însuflețirii.

Dimineața, când soarele răsare, veți vedea manifestarea cea mai frumoasă a individualității, a spiritului, a Divinității: această însuflețire, această generozitate reprezintă un dar în sine...

Voi priviți doar, priviți, și cum nimeni nu v-a explicat vreodată ceea ce se întâmplă, nici cum să interpretați, chiar dacă veți privi întreaga voastră viață răsăritul soarelui, veți continua să luați. Dar când veți înțelege ceea ce reprezintă un răsărit de soare, veți simți puterea, grandoarea, imensitatea acestui act de a dăru, veți munci pentru a schimba totul în voi, și veți fi fericiți să progresați puțin câte puțin, în fiecare zi, până când veți reuși să fiți asemenea soarelui.

Da, trebuie să învățați să dăruiți, fără să așteptați recompense, așa cum Soarele dă și nu așteaptă nimic în schimb. Mulți oameni care fac mici sacrificii așteaptă mereu să primească ceva în schimb, cel puțin o mulțumire, un compliment, un elogiu și întreaga lume găsește acest lucru foarte normal. Da, dar acestea sunt legile pământului, nu cele solare.

Egoismul acționează mereu asupra omului într-un mod dăunător. Când nu dăruim nimic, când păstrăm totul pentru noi, în interior, anumite canale încep să se astupe. Și știți deja ce înseamnă să se astupe canalele sau să sece un izvor: se produc fermenți ce dau naștere unor mirosuri de nesuportat, atrăgând viermii. Ei da, pur și simplu, pentru că izvorul și-a oprit curgerea. Același lucru se petrece și în ființa umană, căci personalitatea este ca o apă stătătoare.

Bineînțeles, privind din alt punct de vedere, personalitatea ne apare extrem de abilă. Ea se descurcă pentru că vrea să mănânce, să acumuleze. Da, din acest punct de vedere, ea este activă, chiar violentă. Individualitatea nu este atât de abilă și dinamică, dar ceea ce este extraordinar la ea, este faptul că reușește să curgă continuu, udă, fertilizează, luminează, însuflețește. Individualitatea este un izvor și atunci când începe să se exprime strălucirea care izbucnește, abundența, iubirea,

puritatea, lumina și generozitatea ei învăluiesc ființa umană care se simte curată, strălucitoare, ușoară.

Vedeți, este foarte ușor să evoluezi. „Cum, veți întreba, este ușor să evoluezi? De ani de zile fac eforturi și nu evoluez deloc!”. Dar este foarte simplu, nu puteți pentru că nu sunteți preocupați să lucrați ceea ce este esențial, nu aplicați această lege a dăruirii, a sacrificiului, ceea ce faceți este mereu pentru voi, pentru prosperitatea voastră. Chiar când citiți, când studiați, o faceți mereu pentru a lua. Dar, când veți începe să împărtășiți celor din jur ceea ce ați învățat din acele cărți, din experiențele trăite, indiferent despre ce este vorba, vă veți schimba. Oamenii muncesc, bineînțeles, dar mereu pentru a lua, pentru a crește, a deveni tot mai puternici, instalându-și peste tot tentaculele; ei nu muncesc pentru a putea dăruia...

Iisus a atins și el această problemă; el nu a explicat-o cu aceleași cuvinte ca ale mele, bineînțeles, dar dacă interpretăm corect Evangheliile, vedem că a subliniat importanța depozitării. Un om tânăr și bogat l-a întrebat: „Ce trebuie să fac pentru a dobândi nemurirea?

— Trebuie să urmezi poruncile, răspunse Iisus.

— Le urmez, răspunse tânărul, ce mai lipsește?

— Dacă vrei să fii perfect, spuse Iisus, vinde tot ce ai, dăruiește-le săracilor și urmează-mă”. Auzind aceste cuvinte, tânărul se întrista, căci nu era pregătit pentru un asemenea sacrificiu, și nu l-a urmat pe Iisus. Dacă Iisus cerea un asemenea lucru, era pentru că el cunoștea importanța acestor două legi: a lua și a da. De ce a da? Pentru a se elibera, pentru a-l putea urma și a deveni ca Soarele! Vedeți, sub o formă diferită” este aceeași idee.

De acum înainte, dacă m-ați înțeles, veți începe să priviți soarele cu alți ochi și în voi se vor produce mari schimbări, căci totul constă în înțelegerea profundă adevărată. Omul poate declanșa în sine curenți celești și atunci se transformă, începe să dăruiască, asemenea soarelui, descoperind că niciodată nu s-a simțit atât de bogat, de lucid și de puternic.

Iisus a spus: „Dacă cineva dorește să-ți ia cămașa,

lasă-i și haina...". De ce? Pentru a fi asemănător soarelui. Bineînțeles, Iisus nu folosește expresia „asemănător soarelui”, dar ideea este aceeași: să devii în interior atât de puternic, încât să poți stăpâni toate formele de frică. Frica trebuie învinsă căci, așa cum stă scris în Evanghelii, „Împărăția lui Dumnezeu aparține celor îndrăzneți”. Ori, personalitatea este aceea care se teme, niciodată individualitatea. Personalității îi este frică, pentru că ea se simte izolată, săracă, vulnerabilă; de aceea, ea încearcă mereu să ia, pentru a se întări, pentru propria-i securitate. Când îți este frică, nu-ți poți manifesta iubirea. Iubirea este incompatibilă cu frica; acolo unde este iubire, frica dispare. Iar personalitatea care se teme, este capabilă de fapte îngrozitoare.

Pentru a putea vedea clar relația ce există între soare și natura noastră divină, vă voi arăta cum putem interpreta legea lui Newton în plan spiritual. Newton a descoperit legea atracției universale pe care o formulează astfel: planetele se mișcă ca și cum ar fi atrase de soare, direct proporțional cu masa lor și indirect proporțional cu distanța față de soare. Deci atracția este direct proporțională cu greutatea și invers proporțională cu distanța. Mult mai târziu, fizicienii au făcut următoarea experiență: ei au cântărit același obiect și la pol și la ecuator, și au constatat că acel obiect cântărea mai puțin la ecuator decât la pol. De ce? Pentru că pământul este ușor mai turtit la poli și distanța până la centrul pământului este mai mică decât cea măsurată de la ecuator. Deci, atracția este mai mare la poli și obiectul devine mai greu. Cu cât obiectul se îndepărtează de Pământ, cu atât își va pierde mai mult din greutate, pentru că nu mai este influențat de atracția terestră. Să admitem acum că intră în câmpul de atracție solară: se aplică aceeași lege, și el va fi atras de soare. Deci același obiect care a fost atras de pământ, se îndreaptă acum spre soare, absorbit, atras de acesta.

Același lucru se întâmplă și cu ființa umană care se găsește plasată undeva între personalitate și

individualitate. Dacă rămâne prea apropiată de pământ, personalitatea o va reține și ea va cântări greu. Dar dacă reușește să se îndepărteze, personalitatea va avea mai puțină putere asupra ei... până când nu va mai avea deloc: în acel moment, ființa noastră se va îndrepta către soare, către individualitatea sa. Este aceeași lege, dar astronomii care se ocupă mereu de domeniul fizic, nu s-au gândit niciodată că această lege există și în plan spiritual. Pentru a se desprinde și a călători în spațiu, omul trebuie să taie anumite legături, iar pentru a le tăia, el trebuie să se exerseze în arta de a dăruia. Iată, aceasta înseamnă despărțirea, depărtarea: desprindere, sacrificiu, renunțare, generozitate. Dăruind, vă îndepărtați de pământ și într-o zi veți fi absorbiți de soare.

Acum, dacă după atâtea explicații nu aveți nicio dorință de a îmbrățișa teoria individualității, înseamnă că personalitatea vă ține, și vă ține strâns. Bineînțeles, eu știu că de mii și mii de ani, punând stăpânire pe familie și folosind tot felul de filosofii, personalitatea a prins asemenea rădăcini în ființa umană încât, orice am spune, majoritatea oamenilor îi urmează sfaturile. Ei vă vor răspunde: „Oh, este bine cum este, și dacă traversăm perioade tulburi, ce vreți... Asta-i viața!”. Și astfel, ei își acceptă suferințele și sclavia, nu văd nimic mai bun în calea lor.

Eu știu că această filosofie nu va fi niciodată acceptată de cei care au fost prinși în ghearele personalității. Ei nu au niciun chef să ducă o altă viață, mai frumoasă, mai poetică, superioară. Veți spune: „Dar atunci, dacă știți dinainte că oamenii nu vă vor urma, de ce continuați să le vorbiți?”. Pentru că eu știu că unii dintre ei sunt prizonierii personalității lor, și pentru aceștia vorbesc. Există speranța ca într-o zi să iasă din cercul personalității, pentru a se apropia de lumea divină. Dar, pentru ceilalți nu-mi fac prea multe iluzii. Mai târziu, poate, mai târziu, după. nenorociri, catastrofe și lecții dure luate de la viață, poate în alte reîncarnări ei vor scăpa din ghearele personalității.

Personalitatea apare și la creaturile regnului animal. Natura superioară există și la animale, dar este adormită. La oameni, ea începe să se manifeste puțin, iar dorința ei este să fie înțeleasă și să domnească, așa cum se întâmplă la Inițiați. Iată idealul pe care trebuie să îl avem: să primim cu entuziasm și fără rezerve natura divină în noi. Cât timp ne va lua... nu contează. Și cum soarele este simbolul acestui ideal, l-am luat ca model. Unii vor spune: „Dar soarele nu este o ființă umană!”. Da, dar face mult mai mult decât sunt oamenii capabili să facă. Deci, este preferabil să tindem spre ființe care nu sunt omenești, dar care le depășesc pe acestea, decât să rămânem lângă oameni care sunt întotdeauna slabi, întunecați, răi, egoiști, criminali.

Să presupunem chiar, că soarele nu este altceva decât o piatră sau un bloc de metal în fuziune, nu-mi pasă. Din moment ce posedă calități superioare omului, dăruind lumina, căldura vieții, voi merge spre el fără să-mi pun întrebări: „Este om, piatră sau metal?”. Văd că are calități ce le depășesc pe ale oamenilor, deci mă îndrept spre el, căci lângă el devin mai inteligent, mă vindec, în timp ce, lângă oameni sunt deseori bolnav și nefericit. Unii vor spune: „Dumnezeule, cât este de deformat! Pretinde că soarele este inteligent, că este plin de calități”. Și de ce nu? De altfel, eu nu sunt singurul care o fac: am urmat exemplul marilor spirite care ne-au precedat.

Și vă voi mai da un argument. Când vedeți pe cineva, de unde știți ce gândește și ce are de gând să facă? Dacă are o înfățișare întunecată, sinistră, puteți fi sigur că vrea să vă facă rău. Natura a aranjat lucrurile așa. Când omul are intenții criminale, fața îi este întunecată, este lipsit de lumină, în timp ce, dacă dorește să ajute, să susțină pe cineva, înfățișarea i se luminează, strălucește.

Deci, nu putem trage o concluzie extraordinară din aceste observații? De ce înfățișarea soarelui este atât de strălucitoare? Pentru că soarele este fără încetare pe cale să înfăptuiască lucruri minunate... da! Iar lumina sa este proporțională cu măreția gândurilor sale bune, a

sentimentelor, a iubirii și a cunoștințelor sale. V-ați gândit la toate acestea?... Soarele ne arată calea: să dăruim, să clarificăm, să însuflețim. Dar oamenii sunt atât de departe de această știință încât nimeni nu o va urma. Ei vor spune: „Este poetic, frumos”, dar nu vor face nimic pentru a realiza ceva.

Câte lucruri nu sunt de revelat! Deocamdată nu vă este prea clar, pentru că nu ați aprofundat știința analogiei, a simbolurilor. Dar, toate se vor limpezi cu timpul, mai trebuie însă răbdare!

Articol VI. Cap. 6 - folosiți-vă de posibilitățile oferite de natura inferioară, punând-o sub control

Observați personalitatea și veți vedea că ea nu se poate ascunde; ea are metodele și modul său personal de a sfătui, de a cere, de a striga și chiar de a amenința. Când îi cunoaștem felul de a acționa, nu ne putem înșela, dar tot trebuie să ne dăm osteneala să îi supraveghem și să îi analizăm metodele.

De exemplu, când vreți să renunțați la anumite lucruri pe care ea le iubește, veți fi pândiți și ea vă va prezenta problema dintr-un unghi diferit, ajungând în final se va convingă că ați greșit. Dacă vă place să fumați, să beți, dacă vă plac femeile, banii, ea știe cum să vi-i ia: chiar în ziua în care ați hotărât să renunțați, vă va spune: „Deci, bătrâne, ai renunțat la băut? Dar, este minunat, trebuie să sărbătorim!” și vă va îndruma spre o cârciuma pentru „a uda evenimentul”... tocmai pentru faptul că aveți dorința să renunțați. Ea este într-adevăr extraordinară! Și mai ales, are cu ce se mândri!

Și totuși nu trebuie să distrugem personalitatea, căci ea este o bunică bătrână, bogată, care are cheile dulapurilor și sertarelor... Ea posedă bogății subterane, materiale, neprelucrate, adică instincte, pofte, pasiuni, dorințe; deci, ea este tare și puternică, singurul ei defect fiind dorința de a acapara tot ce se poate... Altminteri, ea este capabilă, bine îmbrăcată și îndestulată. Nu este neapărat rea, căci în egoismul ei, păstrează, conservă, menține și însuflețește averile omului, dar ceea ce îi

lipsește, este conștiința morală, cinstea, imparțialitatea, bunătatea, generozitatea...

Personalitatea este necesară, utilă chiar, pentru că este rezervorul tuturor posibilităților noastre. Trebuie doar să fii mai inteligent decât ea, trebuie să o stăpânești, să o determini să te asculte și să o pui la lucru pentru a-i folosi toate posibilitățile, căci trebuie să ne convingem că nimeni altcineva nu este mai capabil decât ea pentru această lucrare. Ea este un lucrător fantastic, neobosit, iată o calitate pe care o invidiez. Poate că restul apare înfricoșător, dar ea are această calitate: este neobosită. Priviți vagabonzii, golanii, criminalii, ei sunt neobosiți pentru că proiectele lor diavolești nu îi lasă liniștiți, în timp ce, oamenii binevoitori, drăguți, politicoși, sunt diferiți: ei obosesc repede. Este limpede că ei nu au același elan ca să fure, să ucidă, să se răzbune, deci nu le rămâne mare lucru de făcut. Sarcina lor este aceea de a-și îndeplini datoriile conjugale, de a-și crește copiii sau orătăniile din curte... Câtă sărăcie! Prin comparație, personalitatea muncește mult mai mult, dar dacă nu o stăpânești, ea va fi cea care va pune stăpânire pe voi.

Personalitatea posedă forțe formidabile pe care trebuie să știți să le folosiți, la fel cum știți să folosiți forța naturală a electricității, a apei, a vântului etc... Atât timp cât omul nu le poate stăpâni și utiliza corect, aceste forțe devin dușmănoase. Acum, el știe cum să le stăpânească, cum să le supună și face minuni folosindu-le. Atunci, de ce nu procedează la fel și cu forțele interioare? Dacă discipolul reușește să pună la lucru toate aceste forțe care îl deranjează, care îl devorează, el va deveni un inginer de clasă, și în ființa sa va exista apă, se vor forma centrale electrice, uzine, canalizări... Tocmai aceste lucruri se învață în Școala Inițiativă.

Vedeți câte lucruri mai puteți încă învăța!... De exemplu, să învățați cum să folosiți orgoliul, forța sexuală, furia, în cazul meu, orgoliul face toată treaba. L-am pus la lucru, și face minuni! De ce să-l stârpesc? Din contră, uneori îl mângâi, îl hrănesc, și el mută munții din loc... N-

am spus niciodată că nu sunt orgolios. Dimpotrivă, sunt mândru că am un orgoliu și încă alte câteva forțe, dar toate sunt canalizate. Aceste forțe nu se află în noi ca să ne domine, nici ca noi să luptăm împotriva lor, ele se află în ființa noastră pentru a fi puse la lucru.

Un Inițiat, ca oricare altă ființă, are cu el propria-i personalitate; o alimentează suficient pentru a o menține vie, dar nu îi dă tot ceea ce aceasta își dorește. El o păstrează, o controlează, dar nu o lasă să fie stăpână, ca în casa unor soți unde stă scris: „Eu sunt stăpânul, dar soția mea conduce”. La un Inițiat stă scris: „Eu sunt stăpânul, iar personalitatea mea mă servește”. Iată ce spune un inițiat, dar el nu își ucide personalitatea, nu o extermină, așa cum fac atâția ermiți și asceți. Ei au fost învățați că trebuie să trăiască în căință, suportând cele mai grele lipsuri... Dar personalitatea devine inutilă dacă este supusă la un asemenea tratament!

Personalitatea trebuie hrănită, curățată, trebuie să te ocupi de ea, dar nu trebuie să te lași purtat de capriciile și combinațiile ei. V-ați lăsa un servitor fără hrană și locuință? Dacă ați avea servitori, le-ați da să mănânce și să bea, dar nu ei v-ar conduce afacerile sau v-ar da ordine. Știu că au existat cazuri în care servitoarea devenea atât de importantă încât sfârșea prin a da ea ordine stăpânului. De exemplu, ea știa atât de bine să prepare clătitele, iar el era atât de pofticios, încât nu se mai putea lipsi de ea și sfârșea prin a o lua de nevastă: ea a știut să-l îmbrobodească cu clătitele sale! Citiți biografia unor oameni importanți și veți vedea... Dar eu vă vorbesc în general: servitoarea nu trebuie ucisă, ci educată, dar fiți atenți, nu-i lăsați prea multă libertate, altfel va profita de fiecare din plecările voastre pentru a invita toți vecinii să mănânce și să bea, să se distreze, iar la reîntoarcerea voastră, nu veți găsi decât platouri goale și sticle sparte. Ah da, când inteligența lipsește, personalitatea mănâncă și murdărește totul pentru că ea și-a invitat prietenii și prietenele din planul astral-adică gândurile și sentimentele inferioare pentru a organiza chiolhanuri.

Pentru a nu fi învins de personalitate, discipolul trebuie să învețe să o domine, dar este foarte dificil, pentru că personalitatea este șireată, completează neîncetat pentru a-și relua locul de stăpână; dacă pentru câteva clipe sunteți lipsiți de luciditate, de vigilență, ea se fofilează, mimează terenul și reușește: din nou sunteți la bunul ei plac.

Vă voi da un exemplu. Două țări sunt în război. La sfârșitul lui, una din țări câștigă, iar cealaltă trebuie să se supună: să cedeze teritorii, să suporte ocupația, să plătească impozite etc... Da, dar această situație nu este sigură și nici definitivă. Poporul învins nu acceptă situația și lucrează în ascuns pentru a se elibera. Nu o va spune – bineînțeles – dar într-o bună zi va fi din nou victorios, fericit, mândru și glorios, învingătorul s-a culcat pe lauri, și iată surprizele încep și situația devine tulbură. Acest fenomen a putut fi observat în istoria politică și economică a popoarelor, și sub o formă sau alta, îl observăm în toate domeniile vieții și chiar în viața interioară.

Nu reușim să supunem definitiv personalitatea: din moment ce ea rămâne vie, continuă să-și facă lucrarea în adâncuri și nu se dă bătută. Pentru a o menține supusă, trebuie să fim înarmați până în dinți, rămânând mereu vigilenți; acest lucru este destul de obositor. Chiar și sfinții, inițiații sfârșesc prin a obosi uneori, ei sunt obligați să facă o pauză și în acel moment personalitatea profită și mușcă. Pentru că este tenace. Chiar dacă o smulgem din rădăcină, ea reapare. Știți ce este necazul, ei bine personalitatea apare ca și necazul, și ce putem face atunci?

Noi nu suntem prea bine înzestrați pentru a putea lupta contra răului (răul în schimb este bine înarmat, are un întreg arsenal în fața căruia devenim nepunctuoși) și într-o asemenea luptă inegală, trebuie să-l rugăm pe Dumnezeu să ne devină aliat. De altfel, ce face un popor când este în război? Își caută aliați, este un gest instinctiv; oamenii au această înțelepciune milenară de a-și căuta aliați pentru a se putea ajuta, căci singuri devin

vulnerabili. Atunci, și noi ar trebui să știm că răul are atât de multă energie, cunoștințe și putere, încât nu vom reuși niciodată să-l învingem, rămânând singuri. Unica soluție este să cerem lui Dumnezeu, entităților celeste, arhangelilor, divinităților să lupte pentru noi... în acel moment, devenim spectatori, privim lupta și vedem cum Cerul este pe cale să învingă. Căci numai cerul, adică latura divină din noi, are întreaga putere, nu îi lipsește niciun mijloc, în timp ce noi, cine suntem noi pentru a îndrăzni să ținem piept forțelor răului?

Nu încercați să vă nimiciți personalitatea, căci nu numai că nu veți reuși, dar vă veți distruge pe voi înșivă. Legați-vă întâi cu Cerul apoi adresați-vă personalității cu convingerea fermă că voi sunteți cu adevărat stăpâni: ea va fi obligată să se supună, lăsând locul liber individualității. Dar trebuie să știți că, și atunci când ați reușit să îmblânziți personalitatea, ca să o puteți înlocui cu individualitatea, ea nu va dispărea complet: ea își va păstra câteva rădăcini în corpul fizic, deoarece acesta este ultimul refugiu al personalității.

Chiar și atunci când nu vă mai rămâne nicio dorință egoistă în corpul astral, când nu vă mai rămân gânduri întunecate în corpul mental, personalitatea își păstrează rădăcinile în corpul fizic. Aici, în corpul fizic, ea continuă să supraviețuiască și acest lucru este necesar, pentru că dispariția ei din planul fizic ar însemna ca Divinitatea însăși, sau individualitatea, să nu se poată exprima. Deci, această înlocuire despre care vă vorbesc nu este în realitate nici completă, nici definitivă: în domeniul psihic, personalitatea este înlocuită cu folos, dar ea sălășluiește în aparența fizică. Această înlocuire o puteți compara cu înlocuirea personalului dintr-un post al administrației publice: clădirile rămân, ansamblul continuă să funcționeze, dar oamenii sunt înlocuiți la anumite intervale de timp.

Ca să mă fac mai bine înțeles, voi repeta ceea ce v-am mai spus deja în privința memoriei. Cunoașteți faptul că celulele corpului fizic se reînnoiesc continuu. Deci, la

sfârșitul unei perioade de timp - în general, se spune că durează 7 aniparticulele noi le înlocuiesc pe cele vechi. În acest timp, omul continuă să comită aceleași prostii și idioțenii, având aceleași slăbiciuni și vicii, suferind de aceleași boli. Acest lucru ar rămâne inexplicabil dacă nu am cunoaște faptul că, atunci când organismul primește materii noi din exterior pentru reîmprospătarea sa, înlocuindu-le pe cele vechi, un singur lucru rămâne totuși neînlocuit: memoria celulelor. Fiecare nouă celulă continuă să lucreze asemenea celei vechi, pe care a înlocuit-o.

Acest fenomen se poate compara cu funcționarea unui serviciu sau a unei uzine: bătrânii funcționari ies la pensie, fiind înlocuiți de tineri care vor face aceeași muncă. Așa definesc eu „memoria”: există aceleași metode, aceleași scopuri și obiective iar munca continuă. Datorită acestei memorii a celulelor, omul nostru va face aceleași prostii, chiar dacă și-a înlocuit particulele corpului său, căci memoria rămâne neînlocuită, tocmai această memorie care se transmite din generație în generație. Apar celule noi, dar ele fac aceeași lucrare, aceleași gesturi, cu aceeași mimică, dacă am putea spune așa... în vreme ce, dacă îl veți ruga pe Domnul ca personalitatea să lase locul liber individualității, veți acționa asupra memoriei celulelor, asupra clișeele înregistrate, obiceiurile rele fiind înlocuite prin noi comportamente, binefăcătoare.

Ceea ce vă spun acum este foarte important deoarece, chiar dacă veți reuși să vă supuneți personalitatea, obligând-o să vă urmeze planurile și proiectele cele mai îndrăznețe, ea le va executa, dar nu în totalitate, deoarece voi nu i-ați sădit clișee noi în „mintea” ei. Ea se va supune, parțial, voinței voastre, dar nu v-a acceptat amprentele personale, păstrându-le pe ale ei, așteptând momentul favorabil când să-și facă de cap. Dar dacă vă veți invita propria natură divină să vă ghideze, veți alunga din sânul personalității clișeele sale vechi, vechea sa memorie, lucrarea ei fiind înlocuită treptat de către individualitate, bazându-vă, evident, pe corpul fizic (stomac, plămâni, creier etc...), dar pe baza unui program

complet înnoit.

Apostolul Pavel simțea adesea că Hristos este acela care îi locuia ființa... Dar în mod evident, pentru ca Hristos să se exprime, El trebuia să o facă prin ceea ce numim personalitate, adică prin persoana fizică Pavel, care nu dispăruse încă. Chiar și atunci când personalitatea este înlocuită, înseamnă că numai conținutul s-a schimbat, așa cum se întâmplă în cazul împăierii animalelor: li se scot intestinele, dar ele își păstrează forma originală de urs, uliu, vultur sau leu. Atunci când individualitatea se va instala în voi, nu vă veți mai schimba forma, veți fi același băiat bun de altă dată, dar memoria intimă vă va fi schimbată: în străfundurile ființei voastre, veți fi complet altfel, încât toți apropiații voștri vor simți ceva nou fremătând din ființa voastră... Tocmai aici intervine miracolul: sunteți aceeași ființă, dar în același timp v-ați schimbat!

Trebuie să vă spun că, venind aici, veți asculta mereu aceeași placă, plicticoasă și respingătoare: personalitatea și individualitatea, dar tocmai aceste cunoștințe vă vor oferi posibilitatea de a vă schimba viața zilnică, existența. Eu știu foarte bine că vreți să mă auziți vorbindu-vă despre alte lucruri, descoperindu-vă arcanele Cabalei sau ale magiei. Nu, nicidecum, aveți în fața voastră pe unul care a venit special să vă „rupă gleznele”...cerându-vă fără încetare să lucrați asupra caracterului vostru, schimbându-vă felul de viață. Știu că aceste lucruri nu vă plac, dar lăsați-mă puțin în pace, numai puțin!... Mi s-a dat această misiune de a vă educa, de a vă instrui, și trebuie să o duc la capăt. Bineînțeles, dacă mi-aș pune în cap, aș putea vorbi despre tot felul de lucruri, și vă asigur că sunt multe de spus în tot felul de domenii dar, toate acestea v-ar putea schimba oare existența? Nu, eu nu cred acest lucru.

V-aș sfătui să încetați cu acest interes către tot felul de subiecte ce nu vă pot transforma propria existență, v-aș sfătui să vă concentrați, din ce în ce mai mult, să aduceți mereu câte ceva bun în felul vostru de viață. Atunci, toate celelalte lucruri vor veni să vi se alăture, întreaga știință

cu toate cunoștințele ei. Dacă nu, iată ce vi se va întâmpla: veți citi cărți, veți memora conținutul lor, dar numai pentru o vreme, căci după câțiva ani totul se va fi pierdut... Căci ați trăit astfel ca să alungați toate cunoștințele. Eu cred că este zadarnic să dobândești cunoștințe ce le vei uita apoi în viață. Dar dacă vă veți îmbunătăți felul de a trăi, în ființa voastră interioară se va trezi o memorie ce vă va aduce ceea ce ați trăit de mii de ani în reîncarnările anterioare. Nu veți citi nimic și totuși veți cunoaște totul: adevărata memorie se va instala în ființa voastră! Țineți bine minte ceea ce vă spun acum, nu trebuie cumva să uitați: acela care știe cu adevărat să trăiască în lumea divinului, va primi întreaga știință milenară înregistrată în ființa sa, căci ea va țâșni la suprafață, oferind adevărata cunoaștere.

Articol VII. Cap. 7 – Progresul spiritual presupune să oferi naturii superioare condiții din ce în ce mai bune de exprimare

I.

Când studiezi structura unui copac, poți spune că prin analogie rădăcinile, trunchiul și crengile corespund personalității, în timp ce frunzele, florile și fructele corespund individualității. Personalitatea reprezintă latura terestră, materială, care joacă rolul de suport, de recipient, de conductor, în timp ce individualitatea reprezintă elementul spiritual, viața sau spiritul ce constituie baza tuturor manifestărilor. Deci, și una și cealaltă sunt indispensabile.

Pe măsură ce arborele crește, rădăcinile i se afundă din ce în ce mai adânc în pământ, trunchiul i se îngroașă, ramurile se dezvoltă, el se înalță și se lărgeste, devenind mare și puternic. Rădăcinile, trunchiul și ramurile îndeplinesc mereu aceeași funcție: ele servesc doar ca suport frunzelor, florilor și fructelor, rezistând tot timpul anului, în timp ce frunzele, florile și fructele apar și se duc. La fel, personalitatea – adică corpul nostru psihic, astral și mental – este mereu aici, ca suport permanent, în vreme ce individualitatea, inspirația, bucuria, fericirea ce vin din corpul cauzal, budic și atmic apar și dispar...

Indiferent ce am face cu ființa omenească, fie că o hrănim, o întărim sau o instruim, o transformăm într-un savant, personalitatea ei rămâne la fel, căci ea nu se poate ameliora. Pentru ca ea să dea roade, trebuie ca natura ei superioară să se exprime, în Scripturi stă scris că acela care este desfrânat, tot așa va rămâne, iar acela care este cinstit aduce cu el cinstea. Iată personalitatea și individualitatea! Îmi veți spune că alchimiștii pot transforma plumbul în aur. Vă înșelați, plumbul nu se „transformă” deloc în aur: el dispare și cedează locul aurului. Personalitatea nu va deveni niciodată divină: ea poate doar dispare, lăsând loc liber manifestărilor individualității. Acest lucru se va petrece într-o bună zi: corpurile fizic, astral și mental - care corespund personalității - vor dispărea, lăsând loc liber de exprimare corpurilor superioare care vor apare în adevărata lor lumină, putere și frumusețe. Personalitatea nu este altceva decât un recipient; orice ați face ca să o ameliorați, nu veți reuși, căci ea își va păstra natura egoistă. În ziua în care va pierde această natură, ea nu se va mai numi personalitate.

Deci, nu vă bazați prea mult pe personalitatea voastră. Folosiți-o cât puteți de mult, tocmai ca să o faceți să dispară, să devină ștearsă, încercând să faceți să se exprime cealaltă latură din ființa voastră, care este mult mai mare și mai puternică.

Deseori, oamenii gândesc că o anumită indispoziție sau stare proastă în care se găsesc se datorează deteriorării personalității, în vreme ce buna dispoziție și-o explică prin ameliorarea personalității. Ei se înșală, căci nu natura lor inferioară s-a ameliorat, ci natura superioară a găsit cele mai bune condiții de manifestare. Apoi, din nou, personalitatea devine dominantă, încurcă din nou treburile, făcându-l pe bietul om să cadă din nou în deznădejde. Și tot așa mai departe... Trebuie să înțelegem bine că nu același „eu” este subiectul acestor variații, fiind mai bun sau mai rău. Nu, nu eul este acela care se schimbă, este vorba despre două naturi complet diferite ce

năvălesc într-o continuă alternanță, prin ceea ce noi numim „eu”.

Individualitatea nu este niciodată negativă, întunecoasă sau egoistă, iar dacă în natura omenească se produce o manifestare de acest gen, ea se datorează numai și numai personalității. Și invers. Nu este vorba despre aceeași natură care trece de la o stare la alta. Nu, binele nu poate deveni rău, și nici răul nu poate deveni bine; fiecare își conservă, din veșnicie, propria-i natură.

Acela care împlinește lucruri minunate, a reușit să scape pe moment de personalitatea sa. Dar când se va lăsa prins de ea, el va regăsi ceea ce a lăsat și, cum din păcate omul nostru se identifică cu ea, el începe să strige: „Eu sunt mereu același!”. Nu, de ce s-a identificat cu personalitatea? Dacă se va identifica cu individualitatea, totul se va schimba. Greșeala lui stă în faptul că, după ce s-a rugat, a meditat, a contemplat, a realizat lucrări de excepție, a trăit stări minunate, s-a lăsat apoi tras în jos de eul său inferior; evident, atunci el își pune întrebarea de ce nu se mai poate îndrepta, fiind mereu același! Acele minuni zămislite sau trăite nu se datorează nicicum eului său inferior. Câte lucruri nu sunt deloc clare în mintea oamenilor!

Meditați, vă rugați, vă simțiți iluminați, departe de toate neajunsurile... Dar dintr-odată, o tânără fată trece prin fața voastră și în minte vă revin de îndată aceleași gânduri și idei dinainte și vă întrebați: „Dar în meditația, în rugăciunea mea, eram atât de detașat de cele lumești!”. Da, individualitatea voastră este detașată de „toate acestea”, dar în momentul când o neglijați... Vă apropiați automat de personalitate, care nu este moartă și abia așteaptă să se exprime. Vă este foame și treceți prin fața unui restaurant: este normal ca nasul vostru să simtă mirosurile atrăgătoare ale mâncării!

În vreme de pace, oamenii sunt generoși, amabili, surâzători dar, de îndată ce războiul izbucnește, ei pot produce mari distrugerii și pustiiri! Oare ei sunt aceia care s-au schimbat? Nu, este o altă natură care s-a exprimat

prin intermediul lor, fiindcă a găsit condiții favorabile. Să luăm exemplul unei tinere fete neștiutoare și curate, nevinovată: supusă unor anumite condiții de viață, am fi uimiți de câtă violență și dezlănțuire este capabilă. Ah, după o lungă perioadă de somn, personalitatea își reintră în drepturi.

Dacă m-ați înțeles astăzi, veți clarifica foarte multe lucruri în mintea voastră. Credem că putem schimba răul în bine, dar ne înșelăm: găsim ori pe unul, ori pe celălalt. Atunci când binele se exprimă, nu mai știm unde se află răul: el este respins, alungat, șters; dar dacă binele slăbește, veți vedea că răul dăinuie mereu, că nu a murit. Răul nu este veșnic, el poate fi chiar schimbat complet și transformat, dar aici este vorba despre o problemă de ordin cosmic și numai Inteligența Cosmică poate hotărî modalitatea în care acest lucru se poate face. Așteptând, răul își face treaba, își îndeplinește misiunea, care este aceea de a ne da lecții; numai că oamenii nu ajung să sesizeze jocul forțelor cosmice. În general, ei își imaginează că răul trebuie să existe veșnic, la fel și binele, cele două principii certându-se continuu; oamenii mai cred că răul este la fel de puternic ca și Dumnezeu, că îi face față, iar Domnul, fiind atât obosit și plictisit, le va cere lor ajutorul, asemenea unor cavaleri sau cruciați care îl susțin pe Dumnezeu în lupta Sa împotriva diavolului.

Dacă răul există, înseamnă că Domnul i-a acordat acest drept, dar când El îi va spune să dispară, el va dispărea. Numai binele este veșnic; răul este trecător, dar noi, oamenii, nu avem puterea de a-l face să dispară, căci suntem prea slabi, plătânzi și neștiutori; numai Dumnezeu are această putere. De aceea, trebuie să determinăm divinul să coboare în ființa noastră, să lucreze și să se exprime prin noi. El este acela care va transforma răul în bine. Eu știu că acestea sunt noțiuni mai greu de înțeles... dar prin puterea meditației, a rugăciunii, lumina va țâșni iar prieteni din lumea invizibilă vor veni să vă ajute...

Niciun exercițiu, nicio metodă, niciun fel de yoga nu vor reuși vreodată să amelioreze natura inferioară. Din

cauza materiei prea dense din care este formată și a rădăcinilor profunde ce le are în lume subterană, ea este în legătură cu entități, cu forțe inferioare, care o hrănesc, o încurajează și o inspiră; de aceea, ea este egoistă, rea, primitivă, necredincioasă. În vreme ce, individualitatea care este legată de Cer îți proiectează rădăcinile în regiunile sublime, iar dacă vom fi în stare să ne identificăm cu ea, vom intra încet-încet în stăpânirea ei, fiind capabili să facem minuni.

Singurul scop al tuturor practicilor spirituale este acela de a ajuta individualitatea să se instaleze în ființa omenească, zi de zi, tot mai profund. Dar evident, acest proces este de durată: putem medita ani în șir, ne vom ruga, ne vom strădui, vom face sacrificii, dar rămânem mereu aceiași... Dar mai bine prefer să nu definesc acest cuvânt: același. Poate că avem împliniri mărețe, dar păstrăm mereu aceleași slăbiciuni, obiceiuri, manii sau vicii, aceleași tristeți. De ce? Pentru că personalitatea nu dispare. Toate reușitele voastre s-au datorat faptului că ați permis individualității să se exprime puțin; dar cum, în același timp, ați trăit foarte aproape de neschimbătoarea personalitate, identificându-vă mereu cu ea, veți exclamă: „Ce lucru trist, eu sunt mereu același!”

Da, ați exersat treizeci sau patruzeci de ani, ați făcut tot posibilul, dar ați rămas la fel! Nu trebuie totuși să cădeți în disperare, trebuie să vă spuneți: „N-am reușit încă să-mi domin personalitatea, dar am înțeles că nu am acordat întâietate laturii divine, singura capabilă să îndrepte, să refacă totul”. Dacă vă veți hotărî cu adevărat să vă schimbați atitudinea, atunci vă veți transforma. Da, dar cu condiția să acordați un loc important individualității, altminteri ea va veni numai pentru o clipă, o oră sau o zi, spunându-vă doar câteva cuvinte, creând ceva frumos și trecător, fiind alungată imediat de către personalitate... Deci, veți reuși din când în când, inspirați de ea, să împliniți lucruri frumoase, dar veți fi mereu capabili să faceți rău.

Tot ceea ce omul zămislește curat și frumos, nu este

de fapt propria-i lucrare: este altceva ce se exprimă prin intermediul său. Toate capodoperele, toate creațiile artistice, poetice, mistice, nu sunt produsul personalității: ea a furnizat numai câteva materiale necesare. Tot ceea ce este divin, dumnezeiesc, vine din altă parte, de foarte sus, din natura divină.

Când personalitatea se va șterge, când vom fi complet morți pentru natura inferioară, o altă ființă va trăi în noi. Noi, care suntem situați la mijloc, între cele două, vom fi morți pentru personalitate, dar vii pentru individualitate. Dar, ce înseamnă de fapt acest „noi”... cine este acest „eu”? Este un mister: noi nu suntem nici personalitate, nici individualitate, suntem cu totul altceva. Dacă vă închipuiți că veți cunoaște în câteva clipe ceea ce suntem, ceea ce sunteți, aflați că acest lucru nu este posibil, căci reprezintă un mare mister...

II.

Deseori am observat ca marea majoritate a oamenilor, chiar și cei mai instruiți și cultivați, se pun în serviciul propriei lor personalități. Fără a-și da seama, ei își mobilizează facultățile cele mai nobile - inteligența, raționamentul, sensibilitatea - pentru a-și satisface dorințele cele mai meschine, Niciodată nu se gândesc ca aceste facultăți ar trebui puse la lucru pentru a realiza idealul naturii superioare.

Împărăția Domnului se va putea instala pe pământ numai când omenirea va reuși să reunească toate forțele naturii superioare în acest scop unic. Ori, oamenii nu sunt prea lămuriți în aceasta problema și întreaga lor energie, chiar și cea a sufletului și spiritului, sunt folosite pentru a satisface latura cea mai vulgară a ființei lor. Ceea ce este uimitor, este faptul că încercând să o mulțumești din ce în ce mai mult, cu atât mai mult veți simți un gol, o insatisfacție: natura inferioară a acestor oameni este satisfăcută, ghiftuită, în vreme ce natura superioara este înfometată, suferă și rămâne nesatisfăcută. Ea vine neîncetat și cere: „Și cu mine cum rămâne, nu-mi dai nimic?”. Iată de unde vine nemulțumirea.

Nicio perioadă istorică nu a dezvoltat într-atât posibilitățile satisfacerii personalității, așa cum a făcut-o epoca noastră, și cu toate acestea niciodată oamenii nu au fost mai nemulțumiți. În trecut, nu se cunoștea aproape nimic; astăzi găsim tot felul de facilități și tocmai acum oamenii se simt din ce în ce mai nefericiți, lipsiți de vreun ideal, dezechilibrați. Toate tehnicile, toate invențiile sunt puse în slujba naturii inferioare; ea este ghiftuită până la saturație. De ce oamenii nu pot înțelege că există în ei alte nevoi ce doresc să fie satisfăcute? Este uimitor că în secolul nostru, al douăzecilea, în care s-au făcut atâtea progrese în toate domeniile, oamenii nu au ajuns să vadă esențialul. Cu cât le dai mai mult, cu atât le lipsește mai mult. Toate acestea seamănă cu istorioara soțului care îi dăruia totul – soției sale: haine, bijuterii, mașini, vile, dar uita să-i ofere esențialul: iubirea; și atunci cum ea nu era fericită, într-o bună zi! – a părăsit, plecând... cu șoferul! Fără îndoială acest șofer a reușit să-i dăruiască elementul nepalpabil care-i lipsea și de aceea ea l-a urmat. Atât timp cât nu reușiți să-i dăruiti unei ființe acea hrană subtilă care-i lipsește inimii sau spiritului său, ea vă va părăsi indiferent ce ați face pentru ea. Ea vă va abandona.

O femeie a venit într-o zi și mi-a spus: „Am făcut totul pentru soțul meu, i-am oferit căldură, afecțiune, i-am îndeplinit și cea mai mică dorință, iar el m-a părăsit”. Îi răspund: „Tocmai acesta este necazul! Și cu cine a plecat? – „Cu o femeie rece, distantă...” – „Ei bine, cum erai prea caldă, s-a dus să se răcorească puțin!”. Este adevărat, multe femei fac tot ce se poate pentru a-și mulțumi bărbatul, în domeniul personalității dar sunt incapabile să trezească în el sentimente mai subtile, deci ce vreți, bietul de el pleacă să le caute în altă parte. Recunosc că există și soți vulgari, dar asta este o altă poveste. Bărbații, femeile... Toți trebuie să cunoască acest adevăr pentru că hrănesc în exclusivitate personalitatea partenerului, cu atâtea decepții, căci personalitatea este ingrată, ea uită tot ce ai făcut pentru ea. Toți trebuie să se ocupe de însuflețirea celeilalte naturi care le poate aduce fericirea.

Eu am ca principiu ignorarea personalității voastre. Sunteți nemulțumiți, furioși? Cu atât mai rău. Eu vreau să hrănesc în voi doar spiritul, latura divină care moare de foame, pentru că nimeni, niciodată, nu s-a ocupat de ea. Îmi cereți continuu să mă ocup de personalitatea voastră, să vă fac complimente, să vă flatez... Ei bine, nu, acest lucru nu vă folosește în evoluție. Din contră, dacă mă ocup de individualitatea voastră, aceasta vă va îmbogăți și vă va face să avansați. Timp de secole și milenii, ea rămâne trează, iar voi mă veți căuta și printre stele pentru a-mi mulțumi, într-atât este de loială și recunoscătoare individualitatea!

Ar trebui să știți dinainte că individualitatea și spiritul vostru sunt acelea care mă interesează, asupra lor lucrez pentru a vă elibera. Și chiar dacă sunteți furioși, voi continua, pentru că într-o zi veți înțelege și îmi veți fi recunoscători!

Ca să putem explica natura și rolul personalității raportându-ne la individualitate, v-am sugerat imaginea copacului. Dar pot exista și alte exemple. De exemplu, pe cel al unei țevi. Printr-o țevă putem turna orice lichid, apă curată, apă murdară, petrol, vin, dar țevă rămâne aceeași. Alt exemplu poate fi acela al difuzorului: el poate rămâne același, dar poate difuza tot felul de cuvântări și diferite genuri muzicale. Astfel, se întâmplă ca individualitatea să se exprime prin difuzorul personalității, dar nu trebuie neapărat să credem că individualitatea s-a ameliorat.

Să presupunem că ornăm difuzorul cu tot felul de accesorii sau că îl vopsim într-o culoare atrăgătoare: în realitate, el nu s-a schimbat... Cineva își poate schimba chipul datorită unei operații estetice, dar nu își poate schimba personalitatea, căci ea rămâne mereu la fel, adică egoista, neștiutoare, capricioasă. La fel, când ajungem să ne manifestăm individualitatea, spiritul, latura divină, se poate spune că personalitatea nu este aceeași. Dai așteptați puțin: imediat ce individualitatea se va retrage, veți găsi personalitatea cu laturile ei negative, începeți

puțin să mă înțelegeți?

Prin conștiința noastră, noi ne aflăm, între personalitate și individualitate și suntem responsabili de manifestările lor în ființa noastră. Dacă chemam individualitatea, ea va veni, altminteri se va manifesta personalitatea. Vă veți întreba: „Dar, în sfârșit, noi ce suntem?”. Un ecran: suntem asemenea unui ecran pe care se proiectează tot felul de forme, urâte sau faimoase... Atunci știți ce să faceți; chemați individualitatea și vă veți găsi pe calea cea bună.

Bineînțeles, alegând calea cea bună nu înseamnă că totul va fi imediat numai lapte și miere. Mulți care au hotărât să-și schimbe traiul, să încerce viața divină, încep să simtă tot felul de necazuri ca și cum ar trăi într-o stare de fermentație. Trebuie să aveți răbdare pentru că acest stadiu de fermentație este necesar ca și în alchimie. În alchimie, primul fenomen așteptat, prima etapă, este tocmai fermentația; materia se înnegrește, fermentează și moare, dar apoi renaște. Acest lucru se întâmplă tuturor acelor care se decid să întreprindă lucrarea necesară pentru ca natura superioară să se instaleze în ei. Când văd pe cineva că începe să „fermenteze”, mă bucur și spun: „Acea este pe cale să găsească piatra filosofală, transmutând toate metalele în aur”.

Poate că veți înțelege mai bine, dacă vă voi da un exemplu din viața organismului omenesc. Să presupunem că, ducând o viață dezordonată, ați acumulat o anumită cantitate de toxine. Totuși, continuați să mâncați, să beți, să munciți... De ani de zile purtați cu voi boala „poate chiar și moartea, dar totul se află deocamdată în umbră. Boala știe că, dacă va fi descoperită, riscă să fie alungată sau scoasă din organism: apar doctorii, medicamentele... în vreme ce ea vă macină încetul cu încetul! Dar imediat ce veți începe să observați anumite reguli, să practicați anumite exerciții purificatoare, iată că febra, durerea de cap, junghiul sau colicile se fac simțite. Totul s-a tulburat, fiindcă organismul și-a luat, plin de curaj, destinul „în mâini”, spunând: „A venit și vremea să îi gonesc pe toți

nepoftiții, pe răuvoitorii care s-au instalat în noi și care trăiesc pe spinarea noastră". Atunci, organismul se străduiește, se pune în mișcare, declanșând lupta împotriva tuturor nepoftiților care s-au instalat în el, luptă ce duce la eliberare.

Dar să revenim la imaginea copacului, căci ea ne oferă ideea cea mai exactă a locului și funcției personalității și individualității. Primăvara, copacului îi cresc frunzele, florile, fructele și iată cum apare individualitatea! De ce frunzele, florile și fructele nu se află mereu la locul lor? Ele dispar, apoi revin (asemenea inspirațiilor poetice ce ne vizitează preț de câteva minute, din când în când, ca apoi să dispară, lăsându-ne în proză), în vreme ce rădăcinile, trunchiul și ramurile rămân: personalitatea. Evident, personalitatea își poate schimba forma, se poate mări, alungi sau subția, dar este mereu identică cu ea însăși: rădăcinile (sexul stomacul), trunchiul (plămânii, toracele) și ramurile (creierul).

Dacă vom reuși să atragem în noi spiritul, atunci vom produce schimbări extraordinare în propria ființă. Asemenea copacului acoperit de frunze, flori și fructe ce ne bucură privirea, omul care lasă să treacă curentul individualității prin el va fi o binecuvântare pentru semenii săi. Omul crește și se dezvoltă asemenea copacului; dar fără această energie, fără această forță pur spirituală ce îl poate traversa, personalitatea sa rămâne searbădă și sterilă, ca și copacul în miezul iernii.

Să urmărim acum ce corespondențe putem stabili între copac și diferitele corpuri ale omului. Rădăcinile corespund corpului fizic, trunchiul, corpului astral iar ramurile, corpului mental. Aceste trei corpuri, fizic, astral și mental, formează trinitatea inferioară a personalității. Ele permit omului să acționeze, să simtă și să gândească, dar în regiunile inferioare. Apoi, vedem cum corpul cauzal corespunde frunzelor, corpul budic, florilor iar corpul atmic, fructelor. Ele formează trinitatea superioară a individualității; omul poate gândi, simți și acționa în regiunile superioare datorită lor.

Desen

Deci, personalitatea și individualitatea sunt două trinități, iar când individualitatea discipolului ajunge să pătrundă și și-și domine personalitatea. și devine asemenea peceteii lui Solomon, adică o ființă completă. Iată ceea ce trebuie să facem: să atragem în noi trinitatea noastră interioară, ca să se exprime prin ea, producând frunze, flori și fructe.

Articol VIII. Cap. 8 - Vocea naturii divine

Într-o vreme în care era greu să oferi oamenilor noțiuni de psihologie, pe care oricum nu le-ar fi deslușit, Inițiații au prezentat natura superioară și natura inferioară sub aparența îngerilor și a demonilor: îngerul păzitor sta la dreapta omului, iar diavolul, la stânga sa; îngerul îl luminează pe om cu sfaturi bune, în timp ce diavolul vrea să-l ducă în ispită și să-l transforme în victima sa.

Oare și în zilele noastre avem în permanență, la stânga un diavol, iar la dreapta noastră, un înger? Ah, eu o cred, dar problema este sub ce formă îi întâlnim. Simplu, este vorba despre cele două naturi pe care le purtăm cu toți în interiorul ființei noastre, cu deosebirea că unii, mai mult decât alții, au oferit naturii divine posibilitatea de a se manifesta, primind din partea ei iluminări, revelații și crâmpie de stele; ei plutesc în claritate și crâmpie de stele, ușurându-și enorm viața: ei sunt ghidați și luminați, consolați fără încetare, sunt susținuți și protejați, în vreme ce, aceia care se lasă pradă instinctelor inferioare, poftelor nemăsurate, comit tot felul de fapte cu consecințe distrugătoare... Apoi, se spune despre ei că sunt posedați de diavol, că au căzut în plasa lui, deși în realitate este vorba despre tendințe inferioare pe care nu au știut să le stăpânească.

Chiar dacă Cerul și Infernul nu ar exista, chiar dacă nu ar exista nici îngeri sau demoni, trebuie să fim siguri de existența faptului că suntem zămisliți din două naturi cu tendințe opuse; orice om de pe acest pământ, dacă este cu adevărat sincer, trebuie să recunoască că, din când în când, natura sa superioara îi vorbește, prevenindu-i că

este pe cale să o ia pe un drum greșit și oferindu-i în schimb o altă alternativă, una pozitivă... Da, natura divină ne vorbește, dar cu blândețe, căci ea este fină și delicată, atentă să ne respecte libertatea de opțiune. Ea nu folosește niciodată violența sau fanfara, ea nici nu insistă, nici nu forțează pe nimeni: ea îți șoptește de două, trei ori, sfaturile cu mare blândețe. Iar omul, în majoritatea cazurilor, fiind lipsit de discernământ, nu realizează că tocmai natura superioară este pe cale să-l sfătuiască; nu, el ascultă numai de natura sa inferioară.

Natura inferioară își află întotdeauna mijlocul să se impună și să-și atingă țelul: zi și noapte ea va face hărmălaie, își va cere drepturile. Ea este capabilă să-și trimită chiar și până la creier „o echipa de specialiști cultivați” care să îl convingă pe sărmanul om încotro să o apuce... Adesea ea reușește să o facă. Câți oameni nu se înșală, neștiind să sesizeze care dintre cele două naturi îi vorbește! Ei apreciază mai degrabă zgomotul și hărmălaia, plecând urechea în fața personalității, fără a realiza cât de periculoase pot fi sfaturile venite din această parte. Cu siguranță, ea are dreptate deoarece insistă extrem de mult. Din nefericire nu, ea nu are dreptate.

Personalitatea este foarte abilă, ea știe să facă zgomot ca să-l zăpăcească pe om, se teme de liniște, deoarece în liniște nu își va mai putea expune arsenalul de înșelăciune, aroganță, cereri și capricii: ea va fi paralizată și amortită, nu își va putea găsi condiții favorabile ca să-și pună planurile în aplicare. Liniștea este asemenea unei uși deschise către regiunile cerești, iar personalitatea, plină mereu de proiecte egoiste, vrea să muște, să se revolte, să se răzbune; ea simte că liniștea îi poate aduce sfârșitul, că va capitula, că va lăsa locul altcuiva și tocmai de aceea nu vrea să cedeze!

Când simte cea mai mică jignire, în loc să rămână liniștită, îi spune omului: „Nu te lăsa, mușcă și omoară!”. Sfaturile ei aduc mereu războiul, în timp ce, individualitatea spune: „Așteaptă puțin, roagă-te pentru aproapele tău, trimite-i gânduri bune și astfel îți vei mai

face un prieten, căci omul se mai poate și schimba; altminteri îți vei face un dușman... Nu fi îngrijorat, căci nimeni nu te poate distruge, veșnicia îți stă în față, încearcă numai să răspândești în jurul tău mai multă lumină și iubire!”. Iată ce ne sfătuiește individualitatea. Dar personalitatea, cu întregul ei cortegiu de zgomote, insistă zi și noapte, încât omul nostru cel naiv își spune: „Ei bine, trebuie să o urmez”. De aceea, în toate școlile inițiatice se poate observa că meditația, concentrarea, rugăciunea au un singur scop: să reducă locul personalității, oferind individualității, adică spiritului, posibilități din ce în ce mai mari de exprimare.

Personalitatea nu îndrăgește liniștea...Dar ce înseamnă liniștea? Să luăm exemplul unui adolescent: el se înflăcărează repede, totul se dezlănțuie în el, furtuni, zgomote, uragane. De aceea latura divină, nu se poate dezvolta. Dar odată cu trecerea anilor, liniștea începe să apară, arătându-și calitățile ce înainte nu se puteau exprima. Priviți ce se întâmplă cu vegetația aflată în sânul naturii: uneori florile înfloresc înainte de vreme, adică înainte de sfârșitul iernii; totodată, după o noapte geroasă, ele mor imediat. Forțele și energiile plantei se pot dezvolta numai în condiții favorabile. La fel se petrec lucrurile și în viața omului: el nu va asculta vocea îngerilor cât va fi scuturat de furtuni și uragane. Calitățile își află teren de încolțire și înflorire numai atunci când patima încetează. Vă pot da un argument și mai puternic, luat din geologie, dar valabil și pentru evoluția ființei omenești. La origini, pământul era format din materiale în stare de fuziune, iar viața pe care o cunoaștem nu era posibilă. După milioane de ani, procesul de răcire a scoarței terestre a început pe alocuri, permițând apariția unor specii de plante și animale; dar periodic, violente erupții vulcanice ștergeau totul în calea lor. Cataclismele au devenit mai puțin violente și mai rare în ziua în care scoarța pământului a devenit suficient de groasă, condițiile atmosferice sau mai stabilizat iar specii întregi de plante, apoi de animale, au apărut, culminând cu apariția omului. Iată un exemplu

foarte instructiv. Deci atunci când întâlnesc un om care se găsește încă în starea în care se afla pământul în trecutul îndepărtat, eu îi spun: „Dragul meu, spiritele luminoase nu pot sălăslui în tine, fiindcă nu le oferi condițiile necesare. Ele nu vor veni decât atunci când te vei ușura puțin, când vei reuși să te detașezi”.

Vedeți dar cât de clare și limpezi sunt lucrurile; lucrați ca să introduceți în voi liniștea interioară, căci în această liniște, în absența pasiunilor, latura divină va putea să încolțească și să înflorească cu virtuțile, frumusețea și lumina sa. Dar până să ajungeți acolo, să nu vă așteptați la lucruri mari... deoarece locuitorii din înalt nu își vor găsi sălaș pe un teren veșnic schimbător, gata să se afunde! Să luăm exemplul unui mare artist, al unui adevărat clarvăzător, al unui matematician de geniu. Fiecare dintre ei este înzestrat cu har. Dar ce este harul? O entitate ce s-a instalat într-o ființă ca să o ajute, lucrând prin intermediul ei. Bineînțeles, niciodată psihologii nu vor admite că talentele și înzestrările sunt entități care locuiesc în ființa omenească. Și totuși dovada că nu oamenii fac minuni, ci entitățile care îi străbat, este faptul că aceste talente pot pierde. Mulți au trăit această experiență, ducând o viață dezordonată. Vreți să atrageți entități superioare care să vă aducă și har și virtuți? Atrageți liniștea și armonia în ființa voastră, căci numai în asemenea condiții aceste entități se vor putea manifesta. Ele vă așteaptă și văzând o ființă care a reușit să pună ordine înăuntrul ei, se instalează cu bucurie în ea ajutând-o și ajutându-i și pe alții prin intermediul ei! Da, nici acest lucru nu îi cunoașteți. Deci, ar trebui să pășim în această direcție, lăsând deoparte hărmălaia, agitația și haosul!

Dacă oamenii ar fi fost instruiți în aceste adevăruri inițiatice, câte lucruri nu s-ar fi putut transforma în ființa lor! Liniștea trebuie înțeleasă ca o condiție prealabilă ce ne permite să eliminăm toate necazurile, toate dezacordurile. Deci în această liniște plină de armonie, observăm că ceva începe să vorbească. O numim Vocea Domnului, suava voce dumnezeiască ce ne previne, ne

ghidează, ne protejează... Dacă omul nu o aude, înseamnă că face prea mult zgomot, nu numai în plan fizic ci și în gândurile și sentimentele sale. Dar atunci când se liniștește, această voce Numai această voce poate da explicații, tocmai de aceea este numită vocea liniștii. Multe cărți ale înțelepciunii orientale poartă acest titlu. Atunci când un yoghin își calmează toate simțurile, oprindu-și chiar și gândul – căci și gândul face zgomot în manifestările sale – atunci el ajunge să asculte această voce care este vocea naturii sale divine.

Articol IX. Cap. 9 – Omul își va găsi împlinirea atunci când își va sluji natura sa superioară

I.

Problema personalității și a individualității ne urmărește întreaga viață și nu numai aici, ci și în numeroase reîncarnări. Căci în multe momente ale vieții sale, crezându-se inspirat, omul nu este de fapt decât o pradă în ghearele personalității ce îl împinge în cele mai mari nenorociri.

Individualitatea încearcă să îl prevină de consecințele faptelor sale, de accidentele ce pot surveni, dar omul nu o ascultă, ba chiar o aduce la tăcere. De aceea, prima noastră lucrare este aceea de a ne supraveghea fără încetare: în fața fiecărei idei, a fiecărei dorințe ce ne pot străbate ființa, trebuie să ne oprim și să îi analizăm natura... Da, trebuie să cunoaștem natura fiecărui impuls, ca să putem înțelege încotro ne va călăuzi. Din nefericire, mulți oameni nu sunt obișnuiți cu această străduință: ei se lasă călăuziți de primul impuls, cad pradă jocului personalității, întâlnind numai deziluzii și remușcări. Cât ați fi de înspăimântați, dacă ați putea pătrunde în inima oamenilor sau dacă le-ați putea asculta intimitățile! Eu mă înspăimânt adesea de toate cele ce mi se povestesc, ajungând la concluzia că oamenii nu au cunoștințe corecte despre cele două naturi ce se exprimă în ei.

Oamenii sunt împinși să-și satisfacă toate poftele josnice, crezând că vor avea mari avantaje de aici. Nicidecum, ei lucrează pentru alții, dar nu înțeleg decât la

sfârșit, atunci când totul este pierdut: când și-au pierdut forța, bucuria, inspirația, în sfârșit, există entități invizibile necunoscute de om care vin, fără încetare, să se hrănească pe socoteala lui. În ziua în care va realiza, el va înțelege că întreaga viață a muncit pentru alții și nu pentru sine însuși, adică pentru natura sa divină care ar fi putut să se îmbogățească și să înflorească fără încetare. Dar cine sunt „alții”? îmi trebuie mult timp să vă explic: există atâtea entități care au interesul să se hrănească pe socoteala noastră! Generații întregi au lucrat să le satisfacă, iar acum noi primim această moștenire, tragem după noi multe din aceste creaturi care profită pe seama noastră. Dimpotrivă, există alte creaturi ale lumii invizibile pentru care putem lucra fără încetare, câștigând noi înșine, căci fiecare din străduințele noastre pentru mulțumi rea și satisfacerea acestora constituie patrimoniul nostru, bogăția și forța personală ce cresc continuu.

Aceia care știu să se observe, pot să o constate: după ce și-au satisfăcut anumite dorințe, ei realizează că și-au pierdut ceva din forța, din liniștea și luciditatea lor; este dovada că alții au profitat în locul lor... Dacă ați fi clarvăzători, câte lucruri ați putea vedea! Lucrați pentru milioane și milioane de entități care vă fură energiile. Vă imaginați că tot ceea ce faceți sub impulsul personalității, o faceți pentru voi înșivă, și pentru aceasta insistați atât de mult. Dacă ați putea ști că lucrați pentru alții, vizibili și invizibili, care vă împing și vă joacă, nu ați mai fi atât de operativi și hotărâți. Aici este toată subtilitatea problemei: să știi când să lucrezi pentru tine și când pentru alții, diferiți de voi, entități inferioare sau spirite ale familiei care vă pregătesc ruina. Trebuie să vă străduiți să dominați toate aceste entități, reducându-le la tăcere, altfel veți fi domesticiți, asemenea animalelor.

Da, haideți să privim animalele. Unele trăiesc în libertate, în pădure, în vreme ce altele, sărmane, cum ar fi caii, boii, cămilele, câinii, lucrează la un stăpân care le exploatează. Nici noi nu suntem liberi: stăm sub stăpânirea unor alte forțe, cheltuindu-ne energiile în folosul lor.

Odată m-am întâlnit cu un scriitor care se credea cineva, fiindcă scrisese două sau trei romane. Îi explicam problema celor două naturi, inferioară și superioară, iar el, auzind că există în lumea invizibilă creaturi care ne exploatează, care ne folosesc așa cum ne folosim noi de animale, a exclamat furios: „Cum așa? Dar nu este posibil!”. L-am privit îndelung, spunându-mi că nu este prea perspicace pentru un scriitor, el neînțelegând că, ceea ce putem face noi cu animalele, o pot face și alții cu noi. Oamenii pun animalele la treabă, le vând pielea și carnea, fără să se întrebe niciodată dacă au într-adevăr acest drept. Oh, dacă animalele ar putea fi întreabate vreodată, ele s-ar plânge, fără îndoială, de nedreptatea și cruzimea oamenilor. Dar oamenii găsesc că totul este normal. Atunci, de ce nu ar exista și alte ființe care să acționeze asemenea nouă? Este logic: ei ne folosesc. Ne hrănesc puțin, apoi ne pun la treaba pe ogoarele lor, pentru proiectele lor, făcând din noi simple instrumente de lucru ce le stau la dispoziție.

Dacă am putea ști ce înseamnă lumea invizibilă! Există tot felul de naționalități, de populații și triburi iar unele se agață de oameni, așa cum oamenii se agață de anumite animale, punându-le la muncă, vânzându-le, hrănindu-se cu ele sau chinuindu-le: este același lucru. Iată o lumină nouă ce va fi dată mai târziu omenirii; pentru moment, voi sunteți beneficiarii ei.

Din nefericire, este greu să-i faci pe oameni să înțeleagă că trupul tor fizic (stomacul și sexul) nu se identifică cu ei. Bineînțeles, acesta trebuie hrănit, asemenea calului din grajdul nostru, dar nu cu multă mâncare și mai ales nu trebuie să ne identificăm cu el. Judecați, gândiți și astfel veți realiza, în toate ocaziile vieții, când acționează personalitatea și când individualitatea. Pentru moment, nu aveți încă acest discernământ, dar într-o bună zi lumina va veni și veți observa că ați pierdut tot: timpul, forțele, energia „depozitându-vă banii într-o bancă falimentară ce v-a dus la prăbușire”.

Să luăm ca exemplu problema sexualității. Când dați frâu liber unei iubiri strict fizice, sexuale, personale și egoiste, veți simți că organele nu vă mai ascultă, funcționând independent de voi, iar voi veți deveni neputincioși în fața lor, neputând schița vreun gest, Constatați faptele și atâta tot! Deci alte forțe se folosesc de voi, vă iau totul, iar vouă nu vă rămâne decât rolul de observatori ai fenomenului... În timp ce, în cazul iubirii spirituale, veți realiza că vă exprimați voi înșivă, adică sufletul, spiritul și individualitatea voastră se pot hrăni, și nu alte forțe din jurul vostru. Poate că ați întâlnit numai o privire, o vorbă, o prezență, un parfum sau un refren muzical, dar vă simțiți fericiți, dilatați, identici cu voi înșivă, căci natura voastră superioară s-a hrănit, neprihănită, respirând aceste lucruri subtile și nu alte forțe ce vă străbat trupul fizic.

Din nefericire, oamenii nu vor să se observe, hrănindu-se, bând și distrându-se, pentru că trupul lor fizic este satisfăcut, deci și ei, în întregul ființei lor ar fi satisfăcuți. Ei nu observă golul din sufletul și spiritul lor. Dacă nu s-ar fi identificat cu personalitatea lor, chiar în prezența corpului lor fizic, dormind sau sforăind, ei ar fi observat că sufletul, spiritul și individualitatea lor nu au primit nimic, aflându-se mereu într-o stare de căutare.

Dar ca să înțelegeți ceea ce vă spun, trebuie ca voi înșivă să ajungeți la un anumit grad de evoluție. Dacă veți vorbi despre o concepție spirituală a iubirii unor oameni senzuali și primitivi, ei vă vor răspunde: „Dacă nu ne vom satisface nevoile sexuale, vom muri. Numai aceasta ne mai ține în viață”. Desigur, aceasta dă viață rădăcinii, dar florile vor muri în înalt... Deci totul depinde de persoană și de gradul ei de evoluție.

II.

Dacă aruncăm o privire asupra majorității oamenilor, dacă le observăm viața și stilul de lucru, idealurile și scopurile existenței, ce am putea observa? Toți încearcă să se descurce, ca să-și satisfacă dorințele și ambițiile, fără să-și pună vreodată problema asupra calității acestora. Ați

întâlnit mulți oameni care s-au adresat astfel Domnului: „Oare sunt eu în acord cu proiectele Tale, Doamne? Îți împlinim voința Ta sau pe a noastră? Ce părere ai despre noi? Cum am putea lucra ca să te slujim mai bine?”... Nu, foarte puțini oameni și-au pus aceste întrebări.

Personalitatea este tocmai natura din om care îl împinge pe acesta „să-și trăiască viața”, făcându-și planuri după voința ei. Da, aceasta este personalitatea și lumea întreagă se apleacă să o satisfacă, fără să se întrebe dacă nu există și alte proiecte importante de îndeplinit, poate de mii de ori mai importante și mai mărețe. Dimpotrivă, natura superioară caută să cunoască proiectele Cerului cu dorința de a le îndeplini, în acel moment, întreaga viață se schimbă: omul încetează să se mai conducă după slăbiciunile sale, după poftele și iluziile sale, plecând pe o altă cale, ce corespunde proiectelor Domnului, trăind adevărata viață!

Bineînțeles, este greu să cunoști proiectele Divinității în privința omului. Dar trebuie să i le cerem! Chiar dacă nu le intuim, trebuie să o implorăm, spunând: „Doamne, nu ajung să înțeleg, fă tot ce trebuie ca să mă îndrepti pe calea cea bună, împinge-mă, chiar fără să știu, ca să-ți împlinesc voința. Servește-te de mine, folosește-mă, găsește-ți sălașul în mine”.

Uneori, nu putem sesiza voința Domnului într-un anumit moment temporal. Desigur, cunoaștem direcția generală: binele, dezinteresul, sacrificiul, iubirea, abnegația, bunătatea, generozitatea... Dar în multe cazuri, nu putem cunoaște exact voința Domnului; deci, lipsindu-ne clar-vederea și luciditatea, trebuie să spunem: „Doamne, împlinește-ți voința, chiar împotriva voinței mele; călăuzește-mă acolo unde vrei”. Uneori, împlinim orbește proiectele Cerului. Apoi, când reflectăm la ceea ce am făcut, ne mirăm și spunem: „Oare ce forță s-a folosit de mine? I-am salvat pe toți, crezând că fac rău și iată că acest rău a devenit, de fapt, cel mai mare bine!”... Nu toți oamenii sesizează foarte clar utilitatea faptelor lor.

Acum, trebuie să implorați Cerul să accepte să se

folosească de voi. Spuneți: „În sfârșit, am înțeles: nu este nimic de făcut cu natura inferioară. Ea este încăpățânată și hrăpăreată, eu nu o pot schimba. Oh, entități cerești, după ani de zile am înțeles că nu pot face nimic cu ea, căci este limitată, oarbă, răuvoitoare. Vreau să o înlocuiesc și trimiteți-mi creaturile cele mai minunate, cele mai desăvârșite. Fie ca acestea să se instaleze în mine, călăuzindu-mă și instruindu-mă întreaga viață, astfel ca planurile voastre să se împlinească, chiar împotriva voinței mele”.

Iată una dintre cele mai puternice rugăciuni de pe pământ. Toate celelalte conțin cel puțin un element personal, un interes sau un calcul, în timp ce în aceasta, vă jucați întreaga viață pe o carte, spunând: „Iată, Doamne că sunt gata să mor, îmi poți lua viața, poți să mă faci să dispar, dar trimite-mi entități cerești ca să-mi înlocuiască natura inferioară”. Cerul va fi obligat să vă asculte rugămintele, căci voi dați, oferiți ceva, plătind în același timp pentru serviciul cerut. Da, trebuie să plătim chiar și Cerului pentru a putea obține ceva. Nimic nu este gratuit. Vă înșelați crezând că veți obține binecuvântările Cerului, continuându-vă nebuniile și distracțiile.

Există mulți oameni pe pământ care se roagă ca să obțină numai avantaje materiale și evident, rugămintele nu le sunt îndeplinite. Dar dacă vă oferiți sufletul, cerând înțelepciunea, iubirea, pacea... cei de sus sunt gata să vă dea totul, așa cum se întâmplă la casa de amanet! Vă amanetați ceasul, inelul sau vreun bibelou și primiți ceva bani în schimb. Totul este o reflectare: ceea ce este jos, se aseamănă cu ceea ce se află în înalturi.

De azi înainte, întrebați Cerul: „Poate că ai alte planuri cu mine... Poate că, de la naștere, nu am făcut decât să-ți tulbur planurile, să-ți stric proiectele...” și cereți-i iertare, implorându-l să vă trimită entități cerești care să vă poată călăuzi pașii.

Și astfel, primind din lumina înaltului, vă veți putea descurca mult mai bine. Dar dacă nu veți aplica regulile și preceptele divine, dacă vă veți satisface numai natura

inferioară, nu trebuie să vă legănați în iluzii: chiar dacă mulțimea vă va aplauda pentru vreun succes obținut într-un domeniu oarecare, veți rămâne păcătoși. Lăsați deoparte mulțimea, căci ea este oarbă, nu cunoaște adevărata valoare a lucrurilor; chiar dacă vă poartă în triumf sau aruncă cu pietre, ea nu trebuie să constituie un criteriu de valoare absolută, ci numai voi înșivă trebuie să vă găsiți propriile repere.

Dacă lucrați în slujba Cerului, pentru adevăr și pentru lumină, pentru Împărăția Domnului, orice vi s-ar întâmpla, oricum ați fi tratați, nu trebuie să vă temeți sau să vă descurajați: vă aflați cu siguranță pe calea cea bună. Dacă veți da înapoi, aceasta înseamnă că ați avut interese personale: nu doriți să riscați deloc pentru adevăr, ci numai pentru voi înșivă. Toți aceia care au lucrat pentru adevăr, pentru împlinirea mărețelor proiecte ale Divinității, nu sau temut niciodată, orice li s-ar fi întâmplat. Ei puteau să fie persecutați, aduși în ghearele morții, dar surâdeau și deveneau nemuritori, primind din veșnica slavă, după cele îndurate în planul fizic.

Mulți oameni se cred stăpânii Adevărului: ei aplaudă și aprobă tot ce le trece prin cap, desconsideră tot ceea ce nu corespunde fabulațiilor lor. De câte ori nu am constatat-o! Nu lăsăm nicio iotă din spusele noastre, le întărim și le apărăm, ca și cum de aici ne-ar veni salvarea. Toți își apără convingerile și vechile concepții prăfuite de timp. Dar eu văd valoarea cuiva tocmai prin faptul că renunță complet la altceva, lăsând loc liber unei filosofii divine. Și voi ar trebui să procedați la fel. Dacă vreți să evoluati, trebuie să renunțați, mai întâi, la multe noțiuni greșite, adaptându-vă și conformându-vă acestei filosofii divine.

Articol X. Cap. 10 – Cum să înlesnim exprimarea naturii superioare în noi înșine și în ceilalți

I.

Toți oamenii își imaginează, visează, doresc... Și pentru că toți își imaginează, cred că au înțeles și ce este imaginația. Nu, adevărata imaginație, cea pe care Inițiații au conceput-o, este o facultate formatoare ce permite

realizarea în plan material a tuturor aspirațiilor noastre.

Imaginația poate fi comparată cu o femeie: imediat ce a dobândit germenul dat de bărbat, ea își începe lucrarea, îl șlefuieste și aduce pe lume un copil al cărui caracter corespunde naturii germenului. Imaginația produce, asemenea femeii, ceea ce îi dă și dacă sunteți capabili să vă controlați imaginația, orientând-o spre lumi și entități sublimе, ea devine capabilă să capteze realitățile acestor lumi, să le rețină în sine și să se pună la lucru ca să le împlinească. Fiecare ființă omenească își are consoarta sa: aceasta este imaginația sa, dar neștiind cum să lucreze cu ea, aduce pe lume numai monștri. Dacă ar fi fost vigilentă, dacă s-ar fi priceput cum să lucreze cu ea, aceeași femeie – adică imaginația – i-ar fi dăruit copii de geniu. Fructul nu poate să se asemuiască decât cu sămânța din care a provenit.

Puterea imaginației este imensă și dacă nu obțineți decât rareori rezultate apreciabile, înseamnă că nu sunteți fideli lucrării ce ați început-o. Vreți să vă dezvoltați și să puneți în practică anumite virtuți, dar cum nu ați învățat să vă stăpâniți impulsurile haotice, acestea se vor folosi de imaginația voastră, distrugând ceea ce ați construit cu mîgălă. Ca să obțineți împlinirea dorințelor voastre divine, trebuie să lucrați într-o manieră conștientă, inteligentă, organizată. În realitate, orice dorință, bună sau rea, nu va rămâne fără rezultat; când vă veți dori ceva, această dorință se va realiza instantaneu, într-o lume formată dintr-o materie subtilă, invizibilă, iar realizarea ei în planul fizic cere timp, uneori ani și chiar veacuri, până atunci când ea va deveni tangibilă și vizibilă. Dacă aveți răbdare să vă concentrați asupra aceleiași idei, până când imaginația o va condensa, ea va deveni într-o bună zi vizibilă și tangibilă. Căci imaginația atrage obligatoriu elementele corespunzătoare gândurilor și dorințelor cu care este hrănită; ea știe să le caute în adâncul oceanului sau în înaltul cerului, le acumulează și într-o bună zi, aceste gânduri și dorințe se vor materializa, se vor concretiza, în materie.

Nu este minunat să știm că tot ceea ce ne-am dorit, se va împlini într-o bună zi? Deci imaginați-vă că sunteți perfecți, plini de virtuți și în acest fel vă veți grăbi calea spre propria perfecțiune. Omul va rămâne legat de straturile inferioare ale evoluției, atât timp cât se va identifica cu imaginea sa momentană, căci această imagine prozaică, mediocră, despre sine însuși acționează asupra lui, împiedicându-i evoluția. În vreme ce, dacă el își va construi o imagine minunată despre sine însuși, obișnuindu-se să se concentreze asupra ei, această imagine va acționa asupra lui, producându-i alte vibrații și elanuri, căci omul va dori să atingă această imagine, făcând astfel progrese; altfel, el va stagna și nu își va cunoaște propria realitate.

Vă veți întreba: „Care realitate? Realitatea este aceasta în care mă găsesc!”. Ah nu, această realitate nu este încă aievea, este o iluzie. Adevărata realitate este cea ideală, divină, unică și singura realitate. Restul nu este decât iluzie și minciună. Nu putem cunoaște realitatea decât idealizând, divinizând toate ființele în noi înșine. Hindușii numesc aceasta Juani-Yoga. Juani-Yoga nu este altceva decât un proces de idealizare.

Discipolul începe căutarea de sine, căci vrea să ajungă spre culmi, împreună cu Dumnezeu spunând: „Eu sunt El”, sau cum se exprima Iisus: „Tatăl Meu și cu mine, una suntem”. Discipolul își caută natura sa divină, adevărata sa ființă. Creându-și despre sine o imagine ce îmbrățișează perfecțiunea, hrănind-o și întărind-o, el se va perfecționa, căci imaginea va pătrunde încet-încet în el însuși.

Imediat ce o ființă va reuși să-și formeze această imagine divină despre ea însăși, aceasta va influența în bine întreaga creație - pietre, plante, animale, natura întreagă - fiindcă ființa noastră va emana raze, forțe, vibrații ce acționează favorabil, aducând cu ele ordinea, echilibrul și armonia.

Mulți oameni doresc să fie iubiți și câte nu fac pentru aceasta! Dar, din nefericire, ei nu fac eforturi decât în

exteriorul lor, negândindu-se că, pentru a cere iubirea, trebuie să-ți schimbi vibrațiile, făcându-le mai dulci, mai ușoare, mai armonioase, acest lucru nefiind posibil decât atunci când am creat deja în noi o imagine divină.

Acum, nu trebuie să uitați că ceea ce v-am spus aici este un exercițiu și, sub pretext că v-am sfătuit să vă creați despre voi o imagine perfectă, vă puteți închipui imediat că ați și atins perfecțiunea; nu, veți deveni imediat ridicoli și de nesuportat pentru alții. Trebuie să lucrați asupra imaginii voastre divine din înalt, dar fără să vă închipuiți că sunteți deja o divinitate aflată în trecere pe pământ. Cei din jurul vostru vă vor spune fără îndoială: „Uite-l și pe ăsta, se crede perfecțiunea întruchipată și nu este decât un idiot!”

Deci indiferent ce lucrare măreață faceți asupra voastră înșivă, continuați să vă purtați modest și simplu cu ceilalți, fără să provocați în ei reacții negative. Imaginați-vă că sunteți frumoși, luminoși și surâzători, că împliniți voința Domnului, că înotați în lumină, că vă regăsiți pe voi înșivă într-un trecut îndepărtat, lângă Dumnezeu, gândindu-vă la viitor: că veți deveni perfecți... dar conștienți încă de faptul că acest lucru nu s-a produs deocamdată și în planul fizic.

Toată măreția și bogățiile ce le posedăm în înalt trebuie să coboare și să se concretizeze în planul fizic, astfel ca să putem realiza împărăția Cerului și pe pământ. Cerul reprezintă tot ceea ce este frumos și perfect în lumea ideilor și trebuie să îl coborâm pe pământ, adică în trupul nostru, înlocuind toate particulele corpului nostru fizic cu particule indestructibile, cristaline, nemuritoare. Iată o lucrare măreață pe care aproape nimeni nu o concepe și nu o realizează, și care totuși este singura care merită toate strădaniile spre împlinire.

II.

Cei mai mulți oameni s-au obișnuit să observe numai partea negativă a ființelor și a lucrurilor. Acela care descoperă cele mai multe din greșelile vecinului, trece drept o mare inteligență. Ah bine, eu v-aș spune contrariul,

faptul că omul cel mai inteligent este acela care se străduiește să descopere partea bună a semenilor săi. Mulți îmi vor reproșa că, având această atitudine, se vor expune capcanelor și vor plăti scump, căci adâncul naturii umane este întunecat și rău; de ce ne-am amăgi cu iluzii, doar religia ne învață același lucru? Nu, v-aș spune că nu ați studiat cum trebuie problema; este adevărat, omul posedă o natură inferioară pe care o vedem foarte des manifestându-se. Dar el posedă și o natură superioară, iar manifestările ei le vedem mai rar, dar aceasta există și oricând poate apare să se exprime dacă îi oferim condițiile necesare.

Dacă tragem concluzia absolută că ființa umană este întunecată și rea, niciodată nu vom putea pregăti terenul pentru manifestarea naturii sale divine. Să nu credeți că înțeleptul nu vede latura negativă a celor pe care îi întâlnește; o vede chiar prea bine, căci el are ochii bine dezvoltați, dar nu se oprește numai asupra ei, așa cum alții o fac, știind că nu poate ajuta pe cineva numai dacă ține cont de defectele și viciile sale. Ba dimpotrivă, cu această atitudine le-ar agrava și mai mult.

Un înțelept știe că bărbații și femeile sunt fiii și fiicele Domnului, el se oprește asupra acestui gând, prețuindu-și semenii plecând de la această idee. El face o lucrare creatoare asupra lor, transformându-i și făcându-i fericiți pe ei și pe sine însuși. Credeți-mă că aceasta este singura modalitate de comportament în raport cu ceilalți: să cauți să le descoperi calitățile, virtuțile, bogățiile interioare, concentrându-te asupra lor. Da, deseori aceste aspecte sunt atât de bine ascunse într-o ființă, încât nici aceasta singură nu le poate bănuî. Trebuie să ne obișnuim să privim în adâncul unei ființe umane, în loc să ne oprim asupra aspectelor superficiale și vizibile ce ne pot înșela enorm.

Este foarte ușor să descoperi greșeala. Dar ca să poți observa anumite virtuți ascunse și nemanifestate încă într-o ființă, ai nevoie de o adevărată știință. Fiecare dintre voi are în interiorul ființei sale calități divine ce așteaptă

momentul să se exprime, iar eu tocmai cu acest lucru mă ocup, caut în voi toate aceste calități ce nu au apărut încă. Astfel, eu lucrez asupra voastră și a mea și astfel ar trebui să lucrați și voi, hrănind gânduri sfinte, unii pentru ceilalți. Hrănind aceste gânduri sfinte, încetați să mai priviți niște detalii ne semnificative, oprindu-vă numai asupra principiului divin din ființă. Da, de ce să nu nutrim sentimente sfinte pentru tot ceea ce este divin, nemuritor și veșnic în om? Astfel veți face o lucrare pozitivă în voi înșivă, ajutându-i și pe alții, în timp ce, dacă vă veți ocupa prea mult de defectele lor, vă veți face rău, căci vă veți hrăni cu murdării, împiedicându-i și pe alții să evolueze. Câtă neștiință! Credem că îi putem ajuta pe alții subliniindu-le defectele, dar în realitate stârnim tocmai contrariul.

Oamenii sunt răi și cruzi, puteți spune orice despre ei, dar acesta nu constituie un motiv ca să-ți petreci viața observând și vorbind numai despre aceste lucruri. Desigur, trebuie să deschideți bine ochii, dar aceasta constituie numai jumătate din grija ce trebuie să o aveți. Dacă cineva este gata să vă fure sau să vă ruineze, poate că este mai bine să îl întâlniți, dar nu trebuie să vă opriți aici, ci trebuie să vă spuneți: „Sărmanul, este așa cum îl vedem fiindcă nu a avut timp să se dezvolte, dar dacă mă voi concentra asupra spiritului său, asupra Divinității care se găsește în ființa sa, el se va putea schimba într-o bună zi”. Aceasta este lucrarea pe care un Maestru o face asupra discipolilor săi, grăbindu-le evoluția.

Este foarte clar faptul că, dacă nu iubiți pe cineva, fiindcă v-a înșelat sau v-a jignit, vă va fi foarte greu să descoperiți scânteia divină care locuiește în acea persoană. În schimb, dacă îl iubiți, nu vă va fi prea greu, căci persoana în cauză este deja o divinitate pentru voi. Problema se pune atunci când nu iubiți pe cineva și trebuie să aveți o metodă de lucru pe care o folosiți conștient, cunoscându-i rezultatele pozitive. Dar pentru aceasta, nu trebuie să trăim exclusiv în sentimente și emoții, trebuie să judecăm, să ne controlăm și să știm că, oprindu-ne veșnic

asupra defectelor unei persoane, ne vom coborî la nivelul ei, vom ajunge chiar să atragem în noi aceste defecte, până în ziua în care o vom depăși în nedreptate, necinste sau viciu. Ați criticat-o și iată-vă coborâți și mai mult în negură!

Știu că ceea ce vă spun nu poate fi acceptat încă. Dar în viitor, toți vor învăța să facă această lucrare a gândului, purtându-și părinții și prietenii, ființele apropiate și chiar și pe dușmani, în regiunile mai înalte, tocmai prin această putere a gândului. Oamenii nu vor mai simți nevoia să-și denigreze și să-și murdărească semenii, așa cum o fac acum. Da, în viitor vom încerca să ne oprim numai asupra naturii superioare, divine, a ființelor.

De altfel, atunci când vă referiți la calitățile cuiva, chiar dacă le exagerați puțin, în realitate nu o faceți, deoarece aceasta se adresează unei anumite părți a corpului său fizic. Adesea, vorbind despre cineva, vă referiți la sex, la stomacul sau intestinele sale, sau pur și simplu la picioarele sale (de multe ori nespălate!). Persoana respectivă este o divinitate. În Psalmi stă scris: „Voi sunteți niște dumnezei”. Dar dacă suntem dumnezei, de ce nu ne exprimăm ca atare? Fiindcă aceștia sunt înmormântați, ascunși pe undeva, în interiorul ființei noastre, sub straturi groase de impurități. Nu îi putem descoperi, dar ei există acolo și tocmai pe acești dumnezei din noi trebuie acum să îi scoatem la iveală.

Articol XI. Cap. 11 - Reîntoarcerea omului în Dumnezeu

În general, cam ce spun oamenii, unii despre alții? „Ori el, ori eu... Dacă nu îl înșel eu, o va face el cu mine”... dacă nu îl voi distruge, mă va distruge el pe mine”. Evident, acolo unde domnește legea junglei, în planurile inferioare ale existenței, aceste lucruri sunt valabile. Dar dacă toate creaturile se sfâșie în junglă, în mlaștini și în oceane, oare și oamenii trebuie să le imite? Găsim normal să ne distrugem unii pe alții, fiindcă anumiți gânditori au spus că omul este un lup pentru om și pe o anumită treaptă a evoluției creaturilor, egoismul, ura și cruzimea

sunt atotstăpânitoare. Dar cu cât urcăm spre planurile superioare, cu atât mai mult observăm manifestări ale iubirii, abnegației și sacrificiului. Pământul este un teren de luptă și dezbinare; dar urcând spre Cer, luând ca simbol soarele, nu vedem decât iubire, lumină, pace. Toți aceia care afirmă că universul este guvernat de legea junglei au dreptate, dar numai în ceea ce privește regiunile sale inferioare: în această afirmație găsim numai 50% din adevăr.

Niciodată nu trebuie să ne exprimăm la repezeală. Omenirea se desfată cu formule lipsite de adevăr care, odată propagate, pot produce mari daune. Aceia care le adoptă nu au observat și existența unei alte naturi, extrem de generoasă și de bună. Numai că, omul nu-și cultivă această natură măreață, fiind subjugat de personalitatea sa care îl sfătuiește mereu cum să își sfâșie semenii, înainte ca aceștia să o facă cu el. Da, acesta este raționamentul dat de legea junglei.

Ce se va întâmpla, dacă el va dori acum să ofere primul loc naturii sale divine, care este somnolentă, străduindu-se din răspuțeri pentru aceasta? Tot ceea ce este cu adevărat rău în ființa sa va fi absorbit de către individualitate. Vă înșelați crezând că individualitatea nu se hrănește. Nu, ea se hrănește ca noi toți. Dar ea transformă această hrană în lumină.

Să luăm un exemplu din domeniul nutriției. Atunci când un criminal, un răufăcător se hrănește, cum se face că tocmai această hrană, care este de natură divină, îi întărește răutatea și pofta de distrugere? De ce nu îl face mai bun?... Fiindcă el și-a transformat alimentele corespunzător cu propria sa natură. Deci totul depinde de starea aceluia care mănâncă. Hrana asimilată de fiecare ființă se identifică cu ființa respectivă, cu starea ei. Un om rău nu se va ameliora prin intermediul hranei absorbite, ci va deveni și mai rău; în vreme ce, un om bun va deveni și mai bun, hrănindu-se. Fiecare creatură își transformă alimentele corespunzător naturii personale. Iată de ce Inițiații spun următoarele cuvinte: „Doamne Dumnezeule,

îți dăruiesc viața, ia-mă ca victimă, ca pulbere, absoarbe-mă..." Ei știu prea bine că nu vor fi anihilați, nici nu vor dispărea, ci Dumnezeu îi va transforma în propria Sa substanță, ei devenind de aceeași natură cu Domnul.

Totți adevărații spiritualiști au înțeles faptul că nimic nu este mai important decât să fii absorbit, mâncat sau înghițit, de Divinitate și se prezintă în fața Ei prin forma sacrificiului. Dar oare câți dintre ei au înțeles ce înseamnă, de fapt, sacrificiul? Deja pronunțarea cuvântului le produce panică, căci el este mereu asociat cu ideea durerii și a morții. Acest lucru este valabil în regiunile inferioare: dacă omul este înghițit de entitățile inferioare, atunci el este pierdut; dar dacă se oferă entităților cerești, el se îmbogățește, crește, se înfrumusețează, reînvie. Nu trebuie să te temi, trebuie să ai curajul necesar să-ți dai ofranda Cerului, căci el va devora personalitatea până la ultima fărâamă, și atunci veți putea exclamă: „Nu mai sunt eu (personalitatea), ci Hristos (individualitatea) este acela care se exprima prin mine, mă luminează și îmi călăuzește pașii”.

Atunci când vă prezint aceste două noțiuni, personalitatea și individualitatea, eu nu fac altceva decât să transpun sub o altă formă adevărurile biblice. Eu vorbesc despre aceleași realități, numai că o fac sub o altă formă de prezentare, puțin diferită.

Să fii mâncat de entitățile sublime, înseamnă să trăiești o bucurie și o stare de fericire ce nu se pot traduce în cuvinte. De aceea, în toate religiile pământului se spune că omul trebuie să se dea ca ofrandă Domnului prin sacrificiu. Aceasta este o imagine care ne arată că idealul spiritual al omului este acela de a fi absorbit de Dumnezeu, găsindu-și pururea sălașul în EL.

În vechile religii, exista obiceiul jertfirii animalelor și uneori chiar și al oamenilor. Vechiul Testament are multe menționări despre masacre și se spune chiar că fumul acestor sacrificii ajungea până la nările Domnului, ca un miros plăcut. Care era sensul acestor sacrificii? Și de ce, după venirea lui Iisus, nu boii, vițeii sau berbecii trebuiau

sacrificați de om, ci animalele sale interioare, adică slăbiciunile, patimile, poftele nemăsurate și senzualitatea sa? Acesta este adevăratul sacrificiu: să poți să transformi forța brută în energie pură, luminoasă și măreață.

De fiecare dată când facem ceremonia focului, eu vă arăt adevăratul sens al sacrificiului: toate crengile negre și răsucite, lipsite de frumusețe, dau prin ardere lumina și căldura. Aceia care nu au înțeles și nu doresc să se sacrifice pentru Domnul, vor rămâne asemenea unei bucăți de lemn mort. Dar aceia care doresc să fie devorați de foc, de jocul sublim al iubirii divine, nu numai că nu vor muri, dar vor reînvia. Acesta este și sensul cuvintelor lui Iisus: „Dacă nu veți muri, nu veți trăi”. Dar cum să murim? De vreun glonte sau de vreo lovitură de pumnal? Nu, evident nu! Iisus nu se referea la moartea fizică; el vorbea despre moartea personalității din ființa noastră, în planul inferior al dorințelor, viciilor și pasiunilor, ca să putem începe să trăim în planul superior al individualității. Atunci putem constata că individualitatea se hrănește cu adevărat.

De obicei, personalitatea se hrănește cu ființa noastră; cea mai mare dorință a ei este să ne prindă și să ne devoreze. De douăzeci, de treizeci, de cincizeci de ori pe zi, ea ne înhață și se hrănește pe pielea noastră; apoi, noi ne simțim slăbiți iar ea, întărită, continuă să ne țină piept. Dar dacă în acel moment vom chema în ajutor individualitatea, aceasta fiind la rândul ei înfometată, nu va mai rămâne nimic din personalitate!

Vreau să vă fie foarte clară această idee. Niciodată nu vă veți putea transforma personalitatea, natura voastră inferioară. Oricâte strădanii ați depune și indiferent ce veți face, nu veți reuși. Singurul lucru pe care îl puteți face, este acela de a oferi naturii voastre divine posibilitatea de a o absorbi și de a o face să dispară.

V-am spus deja că natura inferioară este o emanație a naturii superioare. Ca să poată primi deplina cunoaștere a vieții și a universului, ființa umană a părăsit Paradisul unde trăia alături de Domnul, coborând în sânul materiei. Această coborâre – pe care o denumim involuție – nu a

putut fi făcută decât îmbrăcând corpuri din ce în ce mai groase: corpurile mental, astral și fizic. Dar stă scris în destinul omului că, într-o bună zi, acesta se va reîntoarce în patria sa celestă, și acest lucru este numit evoluție: el își va părăsi corpurile inferioare, ca să trăiască numai în corpurile superioare (corpurile cauzal, budic și atmic) și atunci va deveni o divinitate, în acel moment, chiar și pământul, a cărui evoluție este paralelă cu cea a omului, își va pierde din greutate și opacitate; el va deveni transparent, strălucitor și totul va reveni în sânul Veșniciei, ca să se poată topi în Ea...

Astfel ne instruiește Știința Inițiativă. Oh, dar acest lucru se va întâmpla în câteva milioane de ani, nu trebuie să vă speriați! Nu va dispărea mâine tot ce vedem. Nu, se va mai scurge ceva timp înaintea acestei dispariții, încât veți ajunge voi înșivă să vi-o doriți cât mai rapidă!...

Ceea ce vă spun este în acord cu toate tradițiile esoterice și religioase care ne învață că omul trebuie să redevină acela care a fost la origini... Pentru moment, el se găsește undeva între Cer și Infern; el a hoinărit atât de mult, a schimbat atâtea stări și sălașuri încât nici nu mai știe pe unde să o ia, uitându-și vechea învățătură, și tocmai de aceea are nevoie de un ghid, de o călăuză. În trecutul îndepărtat, propria sa lumină îi era călăuză, dar acum el a pierdut-o și nu mai știe cum să se orienteze. Bineînțeles, auzim mereu istorii cu ființe de excepție care și-au putut păstra amintirea stării lor originare: ele știu de unde vin, încotro se îndreaptă, căci ele dispun de o lumină interioară călăuzitoare. Fiecare zi care se scurge poate mărturisi adevărul spuselor lor, de aceea convingerea și siguranța lor cresc, pe măsură ce observă că această lumină nu le-a înșelat niciodată.

Comparativ cu această minoritate de înțelepți, majoritatea oamenilor se scaldă în nesiguranță și neliniște: ei se întreabă care le este sensul vieții, ce se va întâmpla cu ei după moarte, iar această mare incertitudine se răsfrânge în literatura și arta ce o întâlnim la tot pasul. Multe din cărțile actuale distrug și bruma de credință și

speranță ce mai rămân în sufletele oamenilor! Din nefericire, tânăra generație preferă aceste cărți, în locul acelor unde ființe luminoase și-au descris toate trăirile și și-au povestit toate experiențele vieții. Scriitori, filosofi și savanți neștiutori au făcut tot ca să stingă și ultimele licăriri care mai existau în om, iar cei mai mulți dintre oameni nici nu mai știu încotro s-o apuce. De aceea, o nouă cultură este necesară, ca să arate clar calea de urmat. Aceia care vor înțelege, se vor decide. Cât despre ceilalți, este mai bine să-și trăiască experiențele vieții... și vor înțelege mai târziu, căci vor fi obligați să o facă.

Pentru moment, tot ceea ce pot să vă mai spun este faptul că trebuie să mulțumiți Cerului fiindcă vă găsiți într-o Școală Inițiativă, unde puteți găsi răspuns la problemele voastre și unde găsiți metode de lucru ca să le rezolvați. Numai astfel vă veți împlini mereu, iar ființa vă va fi încărcată cu virtuți deosebite.

CUPRINS

Cap. 1 - Natura umană... sau natura animalică? 1

Cap. 2 - Natura inferioară, o reflectare inversă a naturii superioare 3

Cap. 3 - În căutarea adevăratei noastre identități 3

Cap. 4 - Cum să depășim limitele naturii inferioare 3

Cap. 5 - Soarele, simbol al naturii divine 3

Cap. 6 - folosiți-vă de posibilitățile oferite de natura inferioară, punând-o sub control 3

Cap. 7 - Progresul spiritual presupune să oferi naturii superioare condiții din ce în ce mai bune de exprimare 3

Cap. 8 - Vocea naturii divine 3

Cap. 9 - Omul își va găsi împlinirea atunci când își va sluji natura sa superioară 3

Cap. 10 - Cum să înlesnim exprimarea naturii superioare în noi înșine și în ceilalți 3

Cap. 11 - Reîntoarcerea omului în Dumnezeu 3